

Arrest

nr. 280 946 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Idardouchen (Marokko) in 1969.

Op 17 april 1997 werd de verzoekende partij n.a.v. een vreemdelingencontrole aangetroffen in illegaal verblijf. De verzoekende partij gaf hierbij de naam F. E. F. op en verklaarde in Marokko geboren te zijn op 8 december 1969.

Op 4 juni 1997 kreeg de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 november 1998 werd de verzoekende partij n.a.v. een vreemdelingencontrole aangetroffen in illegaal verblijf.

Diezelfde dag kreeg de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 april 1999 werd de verzoekende partij n.a.v. een vreemdelingencontrole betrappt op het gebruik van verdovende middelen in groep.

Diezelfde dag kreeg de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 7 juni 1999 werd de verzoekende partij vrijgesteld uit de gevangenis van Sint-Gillis en kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 5 dagen betekend.

Op 8 januari 2000 trad de verzoekende partij in het huwelijk met mevr. W. G. (Belgische nationaliteit).

Vanaf dit moment gebruikte de verzoekende partij een andere naam, nl. J. E. M., geboren te Marokko op 12 augustus 1969.

Op 21 februari 2000 diende de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging als echtgenoot in.

Op 31 mei 2000 werd beslist de vestigingsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Er werd tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten beslist.

Op 17 augustus 2000 diende de verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in te Marokko.

Op 3 september 2000 kwam de verzoekende partij, in het bezit van een visum type D, opnieuw het Rijk binnen.

Op 18 september 2000 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag tot vestiging in.

Op 22 februari 2001 werd de verzoekende partij gemachtigd tot vestiging in het Rijk en werd zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, nadat zij eerder op onregelmatige wijze en onder een valse identiteit in België verbleef.

Op 16 maart 2003 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een geldboete van 495,79 euro (vervangende gevangenisstraf: één maand) wegens het zich schuldig maken aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, nl. een baseball-knuppel met aan weerszijden een ijzeren dop.

Op 14 juli 2005 scheidde de verzoekende partij uit de echt.

Op 17 augustus 2005 werd de verzoekende partij aangehouden en op 18 augustus 2005 werd zij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 1 december 2005 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor wat de voorhechtenis overtref, daar de verzoekende partij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit, verkocht, of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne; aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis, te weten 188,7 gram hasj; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, te weten minstens 4,8 gram cocaïne.

Op 4 april 2006 is de verzoekende partij te Marokko in het huwelijk getreden met I. A. (Marokkaanse nationaliteit, recentelijk Belgische nationaliteit verkregen).

Op 20 juli 2006 diende de echtgenote van de verzoekende partij een visumaanvraag voor gezinshereniging in te Marokko.

Na goedkeuring van deze aanvraag is de echtgenote van de verzoekende partij op 3 november 2006 het Rijk binnengekomen. Zij diende een aanvraag tot verblijf in en werd in het vreemdelingenregister ingeschreven.

Op 29 februari 2008 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar, wegens het zich schuldig maken aan heling als dader of mededader.

Op 16 april 2011 werd de verzoekende partij aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 6 juli 2011 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden, wegens het zich schuldig maken aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk minstens 1,400 gram cocaïne.

Op 8 juni 2015 werd de verzoekende partij aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

In 2016 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar in staat van bijzondere herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19 januari 2015 en 9 juni 2015, meermaals op niet nader bepaalde data); aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19 januari 2015 en 9 juni 2015, meermaals op niet-nader bepaalde data).

Op 14 juli 2017 werd de verzoekende partij in overeenstemming met art. 62, §1 van de Vreemdelingenwet verzocht om binnen de 15 dagen een vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde haar de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van haar verblijfsrecht aan te brengen.

Op vraag van haar raadsman werd hiertoe een uitstel verleend tot 9 mei 2017.

Op 8 mei 2017 heeft verzoekende partij bijkomende documenten overgemaakt.

Op 14 juni 2017 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende beëindiging van het verblijf.

Op 29 juni 2017 diende verzoekende partij een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging te vragen van de voormelde beslissing van 14 juni 2017.

Het beroep van verzoekende partij werd verworpen bij arrest nr. 197 311 van 22 december 2017.

Per aangetekend schrijven van 6 oktober 2018 diende verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 oktober 2019 werd de aanvraag van 6 oktober 2018 ongegrond verklaard.

Op 24 februari 2021 werd door de verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, in functie van een Belgisch minderjarig kind.

Op 18 augustus 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 september 2021 diende verzoekende partij een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging te vragen van de voormelde beslissing van 18 augustus 2021. Bij arrest nr. 265 722 van 17 december 2021 werd de weigeringsbeslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar geen administratief dossier werd neergelegd.

Op 24 mei 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.02.2021 werd ingediend door:

*Naam: E. M. Nationaliteit: Marokko Geboorteplaats: Idardouchen Voorna(a)m(en): J.
Geboortedatum: (...)1969 RR: xxx Verblijvende te: (...)
Alias: E. F. F. (°08.12.1969 te Marokko)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, E. M. I. (RR: xxx). Er werd reeds een beslissing genomen in het kader van onderhavige aanvraag, maar deze werd vernietigd door de RvV op 17.02.2021 bij arrest 265.722. Daarom dient het dossier heden opnieuw beoordeeld te worden. Het verblijf van betrokkene dient echter opnieuw geweigerd te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° - wet 15.12.1980).

Betrokkene werd op 16.06.2003 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een geldboete van 100/40,3399 EUR te vermeerderen met 1990 decimen, alzo gebracht op 495,79 EUR (vervangende gevangenisstraf: één maand) daar hij zich schuldig gemaakt had aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, namelijk een baseball-knuppel met aan weerszijden een ijzeren dop (feit gepleegd op 04.11.2001).

Op 17.08.2005 werd betrokkene aangehouden en op 18.08.2005 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene werd op 01.12.2005 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor wat de voorhechtenis overtreft daar hij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht ofte koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne; aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis, te weten 188,7 gram hasj; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht ofte koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, te weten minstens 4,8 gram cocaïne (feiten gepleegd tussen 15.05.2005 en 18.08.2005).

Betrokkene werd op 29.02.2008 opnieuw door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan heling als dader of mededader (feit gepleegd tussen 16.05.2007 en 01.07.2007).

Op 16.04.2011 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene werd op 06.07.2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk minstens 1400 gram cocaïne (feit gepleegd tussen 16.06.2010 en 17.04.2011). Op 20.01.2012 werd u vrijgesteld.

Op 08.06.2015 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene werd op 18 mei 2016 door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 24.000 euro, daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19.01.2015 en 09.06.2015, meermaals op niet nader bepaalde data); aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19.01.2015 en 09.06.2015, meermaals op niet nader bepaalde data). Bovendien bevond betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling.

Uit het vonnis dd. 18.05.2016 blijkt het volgende: "Uit de resultaten van het strafonderzoek, en meer in het bijzonder de resultaten van de af luistermaatregelen, de huiszoekingen en de verhoren, tonen aan dat diverse personen in de periode van juni 2014 tot en met de eerste helft van juni 2015 op systematische en georganiseerde wijze met elkaar hebben samengewerkt om vanuit Nederland aanzienlijke hoeveelheden cocaïne in België in te voeren en deze vervolgens door te verkopen aan onderdealers en gebruikers, onder meer in de regio van Mechelen.

Het georganiseerd karakter van dit samenwerkingsverband kan worden afgeleid uit:

- De aard en de grootschaligheid van de gevoerde handel in cocaïne, de onderling overleg en een onderlinge taakverdeling noodzakelijk maken;
- Het bestaan van onderlinge afspraken tussen de leden van de vereniging [...];
- De hoge frequentie van de onderlinge afspraken en de veelvuldige onderlinge telefonische contacten tussen de leden van de vereniging, met gebruik van verschillende gsm-toestellen, oproepnummers en codetaal teneinde het opsporen van de organisatie en de identificatie van de leden ervan door de politie te bemoeilijken."

Betrokkene maakte deel uit van de Belgische tak van de vereniging. Uit het vonnis dd. 18.05.2016 blijkt dat hij van twee personen drugs afnam en deze niet alleen aan gebruikers leverde maar ook aan andere onderdealers. "Voorst vallen tijdens de af luistermaatregel ook de vele contacten met klanten en de intensiteit van de leveringen op, alsook het feit dat eerste begklaagde J. E. m. voor zijn handel een beroep doet op twee medewerkers, die evenwel niet konden worden geïdentificeerd door de politie Naar aanleiding van de huiszoeking trachtte eerste beklagde J. E. M. zoveel mogelijk geld te doen verdwijnen door dit via het venster naar buiten te gooien. Later werd ook een weggegooid gsm-toestel in de tuin aangetroffen. Buiten deze gelden en dit gsm-toestel werden in de woning van eerste beklagde J. E. M. nog andere gsmtoestellen aangetroffen alsook een simkaart, gewikkeld in aluminiumfolie en verstopt in de batterijhouder van een afstandsbediening.

Tijdens zijn herverhoor gaf eerste beklagde J. E. M. toe cocaïne te hebben verkocht, maar enkel aan gebruikers. [...] Op grond van de resultaten van het strafonderzoek was de rechtbank van oordeel dat de feiten die betrokkene ten laste werden gelegd geheel (op het leiderschap binnen de vereniging na) werden bewezen. Verder valt te lezen: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklagden van een bedenkelijke mentaliteit en van een ernstig gebrek aan normbesef Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dit geldt des te meer voor een harddrug met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van de gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De beklagden hebben gehandeld vanuit een kortzichtig financieel eigenbelang. Zij hebben de voorkeur gegeven aan snel geldgewin boven de gezondheid en veiligheid van anderen. Rekening houdend met al deze elementen en met het grootschalig karakter van de handel in cocaïne waaraan de beklagden schuldig bevonden worden, is een strenge bestraffing gerechtvaardigd."

Betrokkene werd dus tussen 2003 en 2016 vijfmaal veroordeeld voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde. Hij werd in totaal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 72 maanden waarbij zijn laatste straf beëindigd werd op 27.09.2019. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde en dit over een ruime periode, dient opgemerkt te worden dat het persoonlijke gedrag van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, hun grootschaligheid en ernst, de herhalingen over verscheidene jaren, en het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België (van het tegendeel ligt in elk geval niets voor), is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is. Er wordt immers opgemerkt dat de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten." "Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Krachtens artikel 43, § 2 van de wet van 15.12.1980, houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Omtrent deze elementen heeft betrokkene geen stukken voorgelegd. Wat dit luik betreft kan dan ook dienstig worden verwezen naar de beslissing dd. 25.10.2019 waarbij betrokkenes aanvraag tot machtiging verblijf ongegrond werd verklaard. Betrokkene ging in beroep, hetwelke evenwel werd verworpen door de RvV bij arrest 234.716 dd. 31.03.2020. Er kan heden niet blijken dat er sinds de beslissing dd. 25.10.2019 iets wezenlijks zou veranderd zijn in hoofde van betrokkene dat de motivatie van toentertijd zou kunnen weerleggen. De motivatie van toentertijd zal dan ook grotendeels in huidige beslissing mee opgenomen worden:

Betrokkene haalde destijds bij zijn aanvraag tot machtiging zijn toen nog legaal verblijvende echtgenote en vijf minderjarige kinderen in het bijzonder aan (inmiddels verwierven zij recentelijk allen ook de Belgische nationaliteit), maar ook zijn twee broers en zijn zus, alsook op het positief verloop van zijn individueel strafuitvoeringstraject en reclasseringsplan. Hij haalde aan dat hij opgevolgd werd door een justitieassistente in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling, dat hij een deugdelijk reclasseringstraject volgde waarbij hij meteen kon doorstromen naar een tewerkstelling, hij erkende dat hij ernstige fouten gemaakt heeft en neemt zijn verantwoordelijkheid hieromtrent op, hij hield zich aan alle voorwaarden die hem opgelegd werden in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling, hij stelde een grote motivatie te tonen om terug deel uit te maken van de economisch actieve Belgische maatschappij, dat hij schuldbesef had, dat er rekening gehouden dient te worden met de beperkte financiële middelen van het gezin, dat hij hier een privéleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM omdat hij toentertijd al 22 jaar in België verbleef waarvan 17 jaar in legaal verblijf, dat hij wees op het belang van zijn minderjarige kinderen die in België geboren zijn en hier naar school gaan, hij verwees in dit kader naar bepalingen 3, 4, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dat het duidelijk is dat het centrum van zijn belangen in België lag, dat ook zijn kinderen en echtgenote zich ten volle geïntegreerd zouden hebben, dat zij Nederlands spreken, hier vrienden en hobby's hebben, dat de kinderen in grote mate van hun vader afhankelijk waren, dat hij de steunpilaar van zijn gezin is en dat er rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van zijn kinderen.

Niettegenstaande diende ook toen te worden vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande, werd betrokkene meermaals correctioneel veroordeeld, waaronder driemaal wegens inbreuken op de drugswetgeving. De bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit valt onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" (cfr. Conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, lang Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). Uit het vonnis d.d. 06.07.2011 blijkt: "Ten aanzien van beklaagde geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagde verhandelde. Tevens wordt rekening gehouden met de omvang van de illegale praktijken van beklaagde en met het element dat beklaagde tijdens zijn illegale handel dan ook nog stempelgeld genoot." (cfr. Vonnis d.d. 06.07.2011) . Hierbij dient andermaal de bijzondere ernst van de gepleegde feiten benadrukt te worden. Uit het vonnis van 18.05.2016 blijkt namelijk dat betrokkene werd veroordeeld voor de invoer, bezit en/of verhandelen van cocaïne met de verzwarende omstandigheid dat deze misdrijven

een daad van deelneming hebben uitgemaakt aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Uit het vonnis blijkt verder dat betrokkene niet alleen leverde aan gebruikers maar ook aan andere onderdealers. Uit het vonnis d.d. 18.05.2016 blijkt dat: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een bedenkelijke mentaliteit en van een ernstig gebrek aan normbesef. Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dit geldt des te meer voor een harddrug met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van de gebruikers ernstig in gevaar.

Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. Betrokkene heeft gehandeld vanuit een kortzicht financieel eigenbelang. Hij heeft de voorkeur gegeven aan snel geldgewin boven de gezondheid en veiligheid van anderen. Rekening houdend met al deze elementen en met het grootschalig karakter van de handel in cocaïne waaraan beklaagde schuldig bevonden wordt, is een strenge bestraffing gerechtvaardigd." Betrokkene bevond zich bovendien in staat van bijzondere herhaling. Het is het recht en de plicht van de Belgische staat om te strijden tegen de drugshandel. De actieve bijdrage aan drugshandel van betrokkene vormt een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid. De gepleegde feiten zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene haalde aan dat hij al zeer lang in België zou verblijven. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 03.09.2000 in België verblijft. Echter, blijkt dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn eerste komst naar België in 1997 ruim 30 jaar in Marokko verbleef. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat mijnheer geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, temeer daar uit zijn telefoongesprekken, gevoerd vanuit de gevangenis, duidelijk blijkt dat hij regelmatig contact heeft met het buitenland, in het bijzonder met vier Marokkaanse telefoonnummers. Bovendien blijkt dat hij in 2006 terugkeerde naar Marokko om te huwen. Betrokkene trad op 04.04.2006 te Marokko in het huwelijk met zijn toen nog Marokkaanse echtgenote, dewelke recentelijk de Belgische nationaliteit ook verwierf. Het Marokkaans paspoort van betrokkene met nummer AVxxx bevat bovendien verschillende in- en uitreisstempels van Marokko uit 2012, 2013 en 2014. Hieruit blijkt dus niet dat er sprake is van een situatie waarin betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Marokko. Betrokkene heeft ruim de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid, hij keerde er terug om te huwen, waardoor redelijkerwijze verondersteld mag worden dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn ouders en twee broers in Marokko wonen en uit het griffiedossier blijkt dat hij telefoneert naar contacten in Marokko. Mijnheer heeft dus een sociaal netwerk in Marokko dat hem kan helpen met het opbouwen van een leven daar. Betrokkene haalde verder aan dat zijn individueel strafuitvoeringstraject en zijn reclasseringsplan positief zouden verlopen, dat hij gestart was met een VDAB opleiding tot bekister, dat hij opgevolgd werd door een justitieassistent in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, dat hij een deugdelijke reclasseringstraject volgde waardoor hij meteen zou kunnen doorstromen naar een tewerkstelling eens zijn verblijf gemachtigd zou worden, dat hij tevens de opleiding voor het besturen van een heftruck, een reachtruck, een stapelaar en een elektrotanspallet bij de VDAB behaald zou hebben en dat hij goed Nederlands zou spreken. Allereerst dient erop gewezen te worden dat betrokkene van al het voorgaande zowel bij de aanvraag 9bis als bij onderhavige aanvraag geen enkel bewijs voorlegt. Hoe dan ook, de verschillende opgelopen veroordelingen van betrokkene tonen een duidelijke onwil aan om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels en zich socio-cultureel te integreren. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 18.05.2016 waarbij hij eerst in de gevangenis verbleef en later onder elektronisch toezicht werd geplaatst. Uit het administratief dossier blijkt dat deze straf 27.09.2019 als einddatum kende. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat hij zou erkennen ernstige fouten begaan te hebben, dat hij zijn verantwoordelijkheid hieromtrent zou opnemen, dat hij zich zou houden aan de voorwaarden van zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, dat hij de steunpilaar van zijn gezin zou zijn en dat hij zijn vaderrol ten aanzien van zijn kinderen zou willen opnemen, is onvoldoende temeer daar het in het geval van betrokkene gaat om een staat van wettelijke herhaling. Betrokkene werd reeds veroordeeld voor drugsdelicten op 01.12.2005 en op 06.07.2011. Op 06.07.2011 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden. Echter, betrokkene trok hieruit geen enkele lering en recidiveerde in het plegen van drugsdelicten in plaats van de kans aan te grijpen om op het rechte pad te blijven en zijn gezinsleven in België uit te bouwen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene telkenmale kiest voor snel geldgewin. Uit het administratief dossier blijkt dat hij sinds 2008 niet meer officieel tewerkgesteld is geweest in loondienst. Daarnaast kan een erg kortstondige inschrijving

als zelfstandige blijken (van 01.05.2008 tot 30.09.2009), of hij ook effectief een zelfstandige activiteit heeft uitgevoerd is niet duidelijk. Vooreerst kan bij de 3,5 jaar tewerkstelling gedurende een legaal verblijf van 17 jaar lang in België niet gesproken worden van een doorgedreven economische integratie in het Rijk. Verder dient erop gewezen te worden dat betrokkene ook feiten pleegde tijdens periodes waarin hij tewerkgesteld was. Het hebben van een job vormt dan ook geen enkele garantie voor het niet plegen van nieuwe feiten. Mijnheer heeft reeds eerder de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin via drugshandel in plaats van eerlijk te werken voor het onderhoud van zijn gezin. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2000 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van die aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Er dient nogmaals benadrukt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij en zijn gezin zich bevinden. Betrokkene heeft duidelijk de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin via drugshandel in plaats van eerlijk te werken voor het onderhoud van zijn gezin.

De nauwste banden die betrokkene heeft met België is het feit dat zijn echtgenote en hun vijf gezamenlijke kinderen die allen sinds 05.11.2020 de Belgische nationaliteit bezitten. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé-en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij een echtgenote en minderjarige kinderen heeft en dat betrokkene zichzelf als steunpilaar van zijn gezin ziet, heeft betrokkene er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. De feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd op 06.07.2011 tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, werden gepleegd tussen 16.06.2010 en 17.04.2011, op dat moment had betrokkene twee minderjarige kinderen. De feiten waarvoor betrokkene op 18.05.2016 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar, werden gepleegd tussen 19.01.2015 en 19.06.2015, op dat moment had betrokkene al drie kinderen en was zijn echtgenote zwanger van hun vierde kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn echtgenote en kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Bovendien, als betrokkene daadwerkelijk de steunpilaar van het gezin uitmaakt zoals voorgehouden, dient opgemerkt te worden dat het des te schrijnender is dat hij blijkbaar sinds 2008 niet meer - althans niet op reguliere wijze - inkomsten heeft verworven in België om zijn gezin te onderhouden. Het gezin dient sinds jaar en dag beroep te doen op het OCMW om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. In elk geval, gezien voorgaande overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien merken we op dat, hoewel deze beslissing uiteraard enkel betrekking heeft op betrokkene, het het gezin vrijstaat betrokkene te volgen en hun gezinsleven verder te beleven op een plaats buiten België. Hoewel kan worden aangenomen dat de echtgenote van betrokkene banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf in België, blijkt er niet dat er in haar hoofde sprake zou zijn van enige hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De echtgenote heeft nooit gewerkt in België en volgde pas in 2016/2017 haar eerste Nederlandse taallessen omdat zij anders haar OCMW uitkering zou verliezen, zoals blijkt uit het administratief dossier. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Zijn echtgenote is eveneens in Marokko geboren en getogen en heeft het grootste deel van haar leven in Marokko gewoond. Mevrouw was ruim 27 jaar toen zij naar België kwam. We kunnen dan ook aannemen dat zij nog voldoende sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Mevrouw heeft nooit officieel gewerkt in België, uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij het Nederlands onvoldoende machtig is (pas in 2016/2017 volgde zij Nederlandse taallessen omdat zij anders haar OCMW steun zou verliezen, dit blijkt ook uit de maatschappelijk enquête die gevoerd werd door de psychosociale dienst van de gevangenis d.d. 22.12.2016).

Betrokkene en zijn echtgenote hebben samen vijf minderjarige kinderen van heden 14, 13, 10, bijna 7 en 5 jaar oud. Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen we op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Vooreerst merken we op dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen en de echtgenote in België te laten verblijven. De kinderen en de echtgenote zijn sinds kort houder van de Belgische nationaliteit, niets belet hen uiteraard om in België te blijven indien zij dat wensen. Mevrouw kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Bovendien blijkt uit het dossier dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest. In de verschillende

jaren van detentie van betrokkene was het dan ook de echtgenote die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin, zowel wat dagelijkse zorgen voor de kinderen betreft als het financiële onderhoud, waarvoor mevrouw reeds sinds jaar en dag door de Belgische maatschappij wordt bijgestaan; betrokkene is immers sinds 2009 niet meer economisch actief, mevrouw daarentegen ontvangt sinds 2015 (equivalent) leefloon. Ook op dat vlak is het gezin dus geenszins afhankelijk van meneer om in hun dagelijkse zorgen te voorzien. Voorts blijkt uit niets dat betrokkene, zijn echtgenote of de kinderen zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Uit niets blijkt dus dat mevrouw niet (meer) in staat zou zijn de huishouding en de opvoeding van de kinderen verder - desgevallend tijdelijk - op zich te nemen. De moeder blijkt sinds jaar en dag ononderbroken de primaire en continue zorgfiguur te zijn voor de kinderen. Ook omwille van die reden wordt deze beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van de kinderen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn echtgenote en de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Er kunnen contacten onderhouden worden met de kinderen via moderne communicatiemiddelen. Eveneens kunnen de echtgenote en kinderen België/Schengen vrijelijk in en uitreizen. Er kunnen dus eveneens periodieke bezoeken worden geregeld, al dan niet bijvoorbeeld bekostigd door betrokkene vanuit het buitenland. Er dient opgemerkt te worden dat het gezin reeds eerder, tijdens de ruime periodes van detenties, ook reeds hun gezinsleven tijdelijk van op afstand hebben moeten onderhouden, en zij daar klaarblijkelijk ook in geslaagd zijn. Voor zover betrokkene en zijn echtgenote (terug) voldoende inspanningen leveren om dit gezinsleven - al dan niet tijdelijk - op afstand te onderhouden, kan uit niets blijken dat dit afbreuk zal doen aan hun gezinsleven. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene in elkaars fysieke nabijheid, dan zal dit elders, buiten België, moeten. Het is nu eenmaal eigen aan grensoverschrijdende relaties / gezinnen dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. De kinderen van betrokkene zijn nog jong (de oudste is momenteel 14 jaar) en kunnen zich wellicht dan ook snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat de kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw het Nederlands onvoldoende machtig is om haar kinderen in het Nederlands op te voeden. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat er Marokkaans (Arabisch) gesproken wordt in huiselijke sfeer en dat de kinderen over een degelijke mondelinge kennis van deze taal beschikken. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoeker en zijn echtgenote zijn immers beide geboren en getogen in Marokko en zowel de moeder als de kinderen hadden tot voor kort de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker en zijn echtgenote hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Arabisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, temeer zij kunnen vertrekken vanuit een degelijke mondelinge kennis van deze taal. Wat hun scholing betreft, uit het administratief dossier blijkt niet dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Het jongste kindje is nog niet leerplichtig. Wat betreft de bewering dat de kinderen al hun belangen hier hebben, dat zij hier vrienden en hobby's hebben, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Er werd tot op heden door betrokkene geen enkel bewijs voorgelegd van buitenschoolse activiteiten of van hechte vriendschappen opgebouwd door zijn kinderen, het is evenwel uiteraard aannemelijk. Echter, nogmaals: de echtgenote en de kinderen hoeven het grondgebied niet te verlaten. Indien zij betrokkene evenwel vrijwillig wensen te volgen naar het buitenland dan blijkt uit het administratief dossier niet dat er onoverkomelijke hindernissen zijn om hun gezinsleven verder te zetten in Marokko en hun eventuele buitenschoolse activiteiten aldaar verder op te nemen. Tot slot verwijst betrokkene nog naar artikels 3, 4, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Ook dit element kan niet weerhouden worden. Betrokkene kan zich namelijk niet gunstig beroepen op het Kinderrechtenverdrag. Een schending van deze artikels kan niet weerhouden worden daar deze beslissing geen betrekking heeft op zijn kinderen. Betrokkene en zijn echtgenote kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor hun kinderen, namelijk de kinderen en de echtgenote in België laten blijven, of betrokkene vergezellen naar een land waar zij kunnen verblijven. Volledigheidshalve merken we nog op dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde. Betrokkene haalt verder nog aan dat hij nog andere familieleden heeft in België, namelijk zijn twee broers, waarvan één over de Belgische nationaliteit beschikt en zijn andere broer over een onbepaalde verblijfvergunning, en een zus die allen gehuwd zijn en kinderen hebben en met wie hij regelmatig contact zou onderhouden. Echter, zij kunnen ervoor kiezen

om regelmatig contact te onderhouden met betrokkene via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar Marokko. Verder merken we op dat de bescherming die artikel 8 EVRM biedt, het gezin hoofdzakelijk beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen. De band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijkt niet dat er sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin is er nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezinsleven hier in België.

Van enig probleem betreffende de gezondheid van betrokkene tot slot is ons niets bekend. Zoals gesteld, er kunnen heden geen elementen blijken dat er sinds de beslissing dd. 25.10.2019 iets wezenlijks zou veranderd zijn in hoofde van betrokkene dat het gevaar dat betrokkene persoonlijk uitmaakt, zou kunnen weerleggen. Betrokkene bracht zelf geen stukken aan die heden het tegendeel zouden kunnen aantonen, hoewel hij, gelet op de beslissingen die reeds in zijn dossier dienden genomen te worden, toch had kunnen veronderstellen dat dergelijke elementen nog steeds van tel zijn, ook al hebben zijn gezinsleden inmiddels ook de Belgische nationaliteit verworven.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede en derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoger belang van de kinderen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 43, §1, 2° van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar tweede en derde middel toe als volgt:

"1.

Het hoger belang van de kinderen is een waarborg die dient gerespecteerd te worden.

Conform artikel 3.1 van het Kinderrechten verdrag vormen de belangen van het kind 'de eerste overweging'.

Ook artikel 43 § 2 vreemdelingenwet bepaalt eveneens dat rekening moet worden gehouden met de gezinssituatie, wat de kinderen impliceert.

Artikel 20 VWEU bepaalt dat een Unieburger het effectieve genot heeft van de voornaamste aan zijn statuut verleende rechten. Artikel 21 VWEU houdt voor de Unieburger het recht op verblijf in, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering ervan zijn vastgesteld.

Artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest bepalen:

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of door particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Blijkens de toelichting bij dit artikel van het Handvest is dit artikel gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat verdrag.

Blijkens de toelichting steunt lid 3 op het feit dat als onderdeel van de totstandkoming van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, de wetgeving van de Unie betreffende civiele zaken met grensoverschrijdende gevolgen (artikel 81 VWEU) het bezoekrecht kan omvatten, zodat een kind regelmatige persoonlijke betrekkingen of rechtstreekse contacten met beide ouders kan onderhouden.

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag houdt de waarborg in dat een kind niet gescheiden wordt van zijn ouders, tenzij in het belang van het kind, en in geval er toch een scheiding is moet de staat het recht eerbiedigen op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat het kind in alle aangelegenheden die het kind betreffen zijn mening vrijelijk kan uiten en in de gelegenheid wordt gesteld gehoord te worden in iedere gerechtelijke of bestuurlijke procedure, rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 22bis Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De directe werking van artikel 24 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014). Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest.

2.

“Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgend zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.” (Grondwettelijk Hof, nr. 112/2019, B.55.2; RvV nr. 226 476; RvV nr. 210 344).

Een ruim ontwikkelde rechtspraak van het EHJ heeft de rechten van het kind in het kader van het Unieburgerschap bevestigd.

Het arrest Ruiz Zambrano (C-34/09) stelt dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van de burger van de Unie ontleende rechten.

Het anes Chavez-Vilchez (C-133/15) bevestigt die zienswijze.

Beide arresten gaan er van uit dat een belangrijk element de afhankelijkheidspositie is tussen de jonge Unieburger en de derdelander aan wie het verblijf geweigerd wordt. Er moet geoordeeld worden op basis van de reële situatie; er kan geen automatisme worden toegepast tussen weigering verblijf en redenen van openbare orde. (Arresten K.A. e.a. C-82/16 en Rendon Marin C-I 65/14).

Weigering van verblijf in verband met openbare orde mag niet alleen op basis van een strafblad worden gemaakt. Er moet een concrete beoordeling worden gemaakt van alle actuele en relevante omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten. (Rendon-Marin C-I 65/14).

Het belang van het kind weegt steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht, ook in geval de ouder derdelerland een crimineel feit heeft gepleegd. De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken. (P. Van Elsuweg, D. Kochnov, 'On the limits of judicial intervention; EU citizenship and family reunification rights', European Journal of Migration and law, 2021 vol. 13, 463).

De belangen van de kinderen op zich moeten als eerste overweging bij de beoordeling betrokken worden, en dit los van de daden van hun vader en los van de belangen van de staat. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen, en kunnen niet beoordeeld worden met argumenten waarvoor de kinderen neen enkele verantwoordelijkheid dragen.

3.

Toepassing in casu.

Eerste onderdeel,

Zoals in het feitelijk gedeelte gesteld volgt de hier bestreden tweede beslissing van 24.5.2022 nadat de eerste beslissing van 18 augustus 2021 vernietigd werd door het arrest RvV n° 265 722 van 17 december 2021.

Zoals in het feitelijk gedeelte gesteld is de thans bestreden beslissing voor 90% een kopie van de vernietigde beslissing.

De enige punten waarop de eerste beslissing werd gewijzigd betreffen ongeveer 25 lijnen in de tweede paragraaf van pagina 5. Deze 'wijzigingen' betreffen geen enkele fundamentele wijziging vergeleken met de eerste beslissing. Er wordt nog wat geëxpliciteerd in verband met de rol van de moeder om het gezin recht te houden en het gegeven dat zij beroep kan doen op CLB enz...

Wat ook formeel gewijzigd wordt in de beslissing zijn (uiteraard) de leeftijden van de kinderen, daar deze inmiddels inderdaad allen minstens één jaar ouder zijn geworden.

Maar aan deze gewijzigde gegevens, die echter wel van belang zijn (één jaar langer in België; één jaar langer naar school; ook jongste kind zo goed als schoolplichtig; één jaar langer met de vader, in casu verzoeker levend in het gezin...), wordt geen enkel belang gehecht en er wordt evenmin ook enig specifiek 'nieuw' motief aan gekoppeld. Wat één jaar eerder werd gemotiveerd wordt gewoon herhaald.

Ook wat betreft het gevaar voor openbare orde wordt in relatie met de kinderen (en op zich voor verzoeker, zie derde middel) geen motivering gegeven dat één jaar langer correct gedrag en één jaar dus minder actueel gevaar voor de openbare orde, een factor is die in overweging moet genomen worden.

Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing te vernietigen op basis van schending van de materiele motiveringsplicht die inhoudt dat met de actuele situatie rekening moet gehouden worden, en betekent eveneens een schending van de vermelde bepalingen met betrekking tot de kinderen, daar wat de kinderen betreft geen rekening werd gehouden met hun langere verblijfsduur en schoolgaan in België.

Minstens betekent het niet in acht nemen van de door de tijd gewijzigde omstandigheden een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel,

3.1.

De bestreden beslissing bevat geen enkele vermelding van vermelde artikels (Grondwet, Kinderrechtenverdrag, Handvest...) en bepalingen die betrekking hebben op het kind of de kinderen.

De bestreden beslissing stelt op pagina 6 dat betrokkene 'tot slot' 'nog' verwijst naar de artikels 3,4,28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, doch maakt zelf geen specifieke of afdoende overwegingen over deze artikels. Het volstaat niet te vermelden dat betrokkene er naar verwijst; het is de beslissing zelf die de artikels moet overwegen.

Verder wordt geen enkele van de hogervermelde wettelijke bepalingen (ondermeer deze van het Handvest en de Grondwet) in de beslissing opgenomen; laat staan dat ze overwogen worden. Evenmin houdt de beslissing op enige wijze rekening met de heersende rechtspraak van het EHJ die een duidelijk kader aangeeft voor de beoordeling van het belang van de kinderen in het kader van het EU-recht.

De geciteerde wetsbepalingen houden allen in dat de belangen van het kind, de kinderen, de eerste en essentiële overweging moet zijn bij het nemen van de hier bestreden beslissing.

Dit is op geen enkele wijze het geval. De eerste overwegingen betreffen uitsluitend de strafrechtelijke veroordelingen en de loutere stelling dat het gezinsleven (niet specifiek het belang van de kinderen) niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene vormt (pagina 4 beslissing).

De motivering die betrekking heeft op de kinderen is in feite het allerlaatste motief dat in de tweede alinea op pagina 5 wordt vermeld.

3.2.

De bestreden beslissing neemt het belang van de kinderen en het gezinsleven niet als de eerste overweging, maar wel als laatste op pagina 5 van de beslissing.

In dat kader is de beslissing overduidelijk waar zij stelt dat 'een schending van deze artikels niet kan weerhouden worden daar deze beslissing geen betrekking heeft op zijn kinderen' (p. 5; eigen onderlijning). Deze passage zegt alles en maakt duidelijk dat het belang van de kinderen op geen enkele wijze ernstig is overwogen, laat staan dat het als eerste en prioritair overweging zou meegenomen zijn. De ganse motivering neemt in feite deze onjuiste uitgangspunt als ratio legis.

In dezelfde logica ligt verder dat de passage over de kinderen aanvangt met de woorden: 'Tot slot verwijst betrokkene nog naar de artikels 3,4, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag..

Verzoeker heeft nergens 'tot slot' verwezen naar het Kinderrechten verdrag. De belangen van de kinderen werden vermeld als een essentieel element voor de beoordeling van de aanvraag. De beslissing spreekt zich op dit punt overigens tegen waar zij in de tweede alinea van pagina 3 van de beslissing moet vermelden dat betrokkene destijds bij zijn aanvraag tot machtiging 'de vijf minderjarige kinderen in het bijzonder aanhaalt'.

Het is de bestreden beslissing zelf die 'tot slot' nog verwijst naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Het kinderrechten verdrag is wel van toepassing wanneer het gaat om een beslissing die de belangen van de kinderen raakt, wat in casu het geval is.

Het motief dat de toepassing van het kinderrechtenverdrag negeert, is op zich een afdoende schending én van de motiveringsverplichting én van het kinderrechtenverdrag zelf, wat moet leiden tot de vernietiging van de beslissing.

3.3.

Wanneer dan toch over de kinderen wordt geoordeeld gaat de motivering niet uit van het belang van de kinderen, laat staan van het hoger belang van en van de gevolgen voor de kinderen.

De beslissing neemt als uitgangspunt dat de kinderen ofwel België kunnen verlaten om dan in Marokko bij hun vader te kunnen zijn, ofwel in België kunnen blijven maar dan zonder hun vader. Dergelijke redenering neemt op geen enkele wijze de belangen van de kinderen als uitgangspunt, maar maakt de kinderen tot lijdend voorwerp van de beslissing.

Er is geen enkele overweging die stelt welke de gevolgen de weigering van verblijf van de vader inhoudt voor de kinderen.

De beschouwingen met betrekking tot de kinderen gaan eenzijdig uit van overwegingen dat zij terug kunnen naar Marokko, dat zij zich daar nog kunnen aanpassen, dat niet zou aangetoond worden waarom zij geen Arabisch zouden kunnen leren en zich niet zouden kunnen aanpassen aan de scholing in deze taal, dat de ouders zelf het scenario kunnen kiezen dat het best is voor hun kinderen (bedoeld wordt dan in België blijven zonder de vader, of naar Marokko gaan; alsof de discussie over het belang van de kinderen een kwestie is van scenario in hoofde van de ouders), dat zij het grondgebied niet moeten verlaten, enz....

Uiteraard ontbreekt evenmin het absurde en inhumane argument dat het contact met betrokkene kan onderhouden worden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar

Marokko. Alsof een gezinsleven met vijf minderjarige kinderen zou kunnen ontwikkeld en opgebouwd worden via de virtuele digitale communicatie. Regelmatig, visueel en fysisch contact zijn absolute voorwaarden voor de uitbouw van het gezinsleven. De vraag is of verwerende partij er nog bij stilstaat dat zij de omgang binnen het gezin meent te kunnen herleiden tot dergelijke communicatie of tot sporadische contacten via reizen naar Marokko. Dit is nog des te meer onredelijk daar het hier niet gaat om oude kinderen maar om vijf jonge kinderen tussen de 14 jaar en 4 jaar. Als dit soort onaanvaardbare motieven blijkbaar maar genoeg herhaald wordt gaan ze in de logica van verwerende partij blijkbaar enige geloofwaardigheid krijgen, ten onrechte.

Al deze overwegingen zijn niet terzake waar de belangen van de kinderen op zich en als eerste overweging moeten beoordeeld worden, en dit los van de daden van hun vader en los van de belangen van de staat. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen, en kunnen niet beoordeeld worden met argumenten waarvoor de kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen.

Als er overwegingen zijn met betrekking tot de kinderen gaan deze niet uit van hun belangen maar van de belangen van de staat en van de verantwoordelijkheid van de verzoeker (de vader). Zo wordt er 'volledigheidshalve' opgemerkt dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde. Zo wordt zondermeer 'opnieuw' gesteld (pagina 4) dat het belang van de vijf kinderen niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde'. Maar dit zijn geen overwegingen die uitgaan van het hoger belang van de kinderen: dit hoger belang dient op zich vanuit het oogpunt van de kinderen beoordeeld te worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Geen enkele van de overwegingen neemt als uitgangspunt de belangen van de kinderen zelf, die met name en ondermeer zouden moeten zijn: zij lopen hier school en zouden bij gedwongen overplaatsing naar Marokko schoolachterstand oplopen; zij zullen als zij in België blijven moeten leven zonder hun vader; zij zijn nooit in Marokko geweest en kennen de taal niet; zij hebben geen enkele schoolse opleiding gekregen in het Arabisch of in het kader van die cultuur; zij zullen de affectieve band met hun vader verliezen; zij hebben belang om in een normale gezinsstructuur op te groeien, enz. .

3.4.

Ook het gegeven dat de kinderen sedert november 2020 de Belgische nationaliteit hebben en op die wijze formeel de nauwe(re) band met België wordt aangetoond, wordt niet in overweging genomen. In die zin is ook de motivering dat zij terug kunnen naar Marokko niet afdoende, daar dit anders ligt voor kinderen die de Belgische nationaliteit niet hebben. Het is een belangrijk aspect dat miskend wordt in de bestreden beslissing.

3.5.

Geen enkele overweging betreft het feit dat het over vijf (minderjarige) kinderen gaat bij de beoordeling. Dit kwantitatief gegeven dat uiteraard van belang is omdat de beslissing gevolgen heeft voor niet één maar voor vijf mensen, diende beoordeeld te worden.

Dit is een belangrijk onderdeel van de noodzakelijk uit te voeren proportionaliteitsafweging. Die afweging is niet gedaan.

3.6.

Het Kinderrechtenverdrag bepaalt in de artikels 28 en 29 respectievelijk het recht van het kind op onderwijs en het recht om via het onderwijs te komen tot een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

Enige overweging op dit punt is in de bestreden beslissing volledig afwezig.

De beslissing gaat er van uit dat de kinderen zich zonder al te veel problemen zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs in Marokko in 'deze taal'. Op basis van vermelde artikels van het Kinderrechtenverdrag is dit niet eens de te voeren discussie. De discussie gaat er concreet over of deze vijf kinderen waarvan er één in het middelbaar onderwijs zit, drie in de lagere school en één in het kleuteronderwijs en die hun ganse leven en schoolloopbaan in België hebben tot de ontplooiing van hun persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogen via het onderwijs kunnen komen door er van uit te gaan dat zij nu kunnen 'overgeplant' worden naar Marokko. Zelfs zo er van wordt uitgegaan dat zij in België zouden kunnen blijven maar dan zonder hun vader stelt zich eveneens deze vraag; het is vanuit pedagogisch

standpunt niet te betwisten dat kinderen ook met het oog op onderwijs belang hebben bij een stabiele en normale gezinssituatie, met in begrip van een vaderfiguur.

De bestreden beslissing schendt artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

3.7.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag is niet toegepast. Dit artikel houdt in dat het kind, in casu de kinderen, hun mening moeten kenbaar, - rechtstreeks of door een vertegenwoordiger -, kunnen maken over de beslissing die verwerende partij meent te moeten nemen met betrekking tot verzoeker. Dit artikel introduceert een eigen hoorrecht in hoofde van de kinderen. De kinderen zijn niet gehoord ook niet via hun vertegenwoordiger.

Artikel 12 is de toepassing voor wat kinderen betreft van artikel 41 van het Handvest dat eenieder (ook de kinderen) het recht geeft om gehoord te worden voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele beslissing is genomen.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag is geschonden.

3.8.

Het Kinderrechtenverdrag bepaalt in de artikels 28 en 29 respectievelijk het recht van het kind op onderwijs en het recht om via het onderwijs te komen tot een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

Enige overweging op dit punt is in de bestreden beslissing volledig afwezig.

De beslissing gaat er van uit dat de kinderen zich zonder al te veel problemen zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs in Marokko in 'deze taal'. Op basis van vermelde artikels van het Kinderrechtenverdrag is dit niet eens de te voeren discussie. De discussie gaat er concreet over of deze vijf kinderen waarvan er één in het middelbaar onderwijs zit, drie in de lagere school en één in het kleuteronderwijs en die hun ganse leven en schoolloopbaan in België hebben tot de ontplooiing van hun persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogen via het onderwijs kunnen komen door er van uit te gaan dat zij nu kunnen 'overgeplant' worden naar Marokko. Zelfs zo er van wordt uitgegaan dat zij in België zouden kunnen blijven maar dan zonder hun vader stelt zich eveneens deze vraag; het is vanuit pedagogisch standpunt niet te betwisten dat kinderen ook met het oog op onderwijs belang hebben bij een stabiele en normale gezinssituatie, met in begrip van een vaderfiguur.

De bestreden beslissing schendt artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

3.9.

Zoals gesteld op basis van de rechtspraak van het EHJ mag het verblijf niet geweigerd worden in verband met de openbare orde alleen op basis van een strafblad. Er moet een concrete beoordeling te worden gemaakt van alle relevante en actuele omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten.

De bestreden beslissing neemt de veroordelingen van verzoeker als uitgangspunt van de beslissing. De eerste alinea's betreffen uitsluitend de veroordeling. Ook bij de beoordeling van het gezinsleven wordt de hechtenis die het gevolg is van de veroordeling als (cynisch) motief gebruikt om te stellen dat er geen beletsel is op basis van artikel 8 EVRM, omdat er verschillende jaren van detentie waren (dus zonder gezinsleven: 'gezinsleven op afstand'). Het gegeven dat verzoeker een bepaalde periode niet meer fysiek thuis aanwezig was wordt aangewend om dat het gezin en de kinderen verder kunnen zonder de aanwezigheid van de vader.

Er wordt opgemerkt dat de detenties beperkt waren in tijd, dat een deel onder elektronisch toezicht werd uit gevoerd (en verzoeker dus in zijn gezin was) en dat deze beëindigd zijn sedert 2017. Op het ogenblik van de hier bestreden beslissing was verzoeker vijf jaar terug bij zijn gezin, ononderbroken. Dat hij niet kon werken had enkel te maken met het gegeven dat zijn verblijf in 2017 werd ingetrokken en hij geen wettelijke verblijfsbasis had om te werken.

De beslissing hanteert in essentie een louter automatisme met als uitgangspunt de veroordelingen en de daaraan tijdelijk verbonden gevolgen voor de vaderrol (beperking door gevangenschap), en laat na met

alle relevante en actuele omstandigheden rekening te houden in het licht van de grondrechten, en inzonderheid in het licht van de belangen van het kind, de kinderen.

3.10.

Wanneer dan (in het kader van artikel 8 EVRM en niet in het afwezige kader van de specifieke rechten van de kinderen) over de kinderen gemotiveerd wordt is dit in strijd met de vermelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en van het Handvest, met name 24.3 Handvest en artikel 9 Kinderrechtenverdrag die het onderhouden van regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders, als recht in hoofde van de kinderen vastleggen.

De bestreden beslissing stelt dat de kinderen 'contact met de betrokkene kunnen onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via het vrijelijk in- en uitreizen.

Het is duidelijk dat deze standaarden van contact niet beantwoorden aan de 'regelmatige betrekkingen' en 'rechtstreekse contacten' waar de kinderen conform het Handvest recht op hebben.

Digitale contacten of contacten per mail of telefoon zijn niet in overeenstemming met deze begrippen.

In het kader van de afweging van de belangen van het kind miskent dit de noodzaak van proportionaliteit en de noodzaak om rekening te houden met alle concrete factoren.

3.11.

Uit de samenlezing van de vermelde bepalingen van het Kinderrechten verdrag met artikel 8 EVRM en met artikel 43 § 2 vreemdelingenwet, vormt een grond voor vernietiging van de bestreden beslissing. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moet beoordelen in het licht van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, §109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013 Berisha/Zwitserland, §51 met verwijzing naar Grote Kamer, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78). (eigen onderlijning)

Er is in de bestreden beslissing geen aandacht besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de maatregel vanuit het licht van de betrokken kinderen.

Het essentiële motief dat de bestreden beslissing geeft is "dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen en de echtgenote in België te laten verblijven,... dat zij in België kunnen blijven, indien zij dat wensen... echter indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene dan zal dit elders, buiten België, moeten gebeuren." Deze passage maakt duidelijk dat het behoud van het gezinsleven voor de bestreden beslissing geen wezenlijk uitgangspunt is.

Een normaal denkend mens beseft dat de door de beslissing gemotiveerde 'oplossingen' voor de kinderen (hier blijven zonder vader; naar Marokko gaan als breuk in hun leven) en globaal voor het gezin menselijk gesproken niet haalbaar noch uitvoerbaar zijn, toch niet vanuit algemeen democratisch en humanitair oogpunt.

Het gaat om vijf jonge in België geboren kinderen waarvan de oudsten schoolplichtig zijn, kinderen die hier al hun belangen hebben, naar school gaan, hun vrienden en hobby's hebben.

Dat de kinderen niet zouden aantonen dat zij in België vrienden hebben is een ondeugdelijk motief. Elk kind, in casu vijf kinderen, dat naar school gaat heeft vriendjes of vriendinnetjes in het kader van de schoolsituatie. Vermeld motief ontkent in die zin het licht van de zon. Dit hoeft niet bewezen te worden.

De beoordeling van artikel 8 EVRM is effectief de laatste alinea van de beslissing; het is duidelijk dat deze erin is opgenomen omdat er nu eenmaal met artikel 8 EVRM moet rekening worden gehouden. Het motief dat in dat kader gegeven wordt is louter stereotiep en verwijst naar 'hetgeen voorafgaat'. Artikel 8.2 EVRM vereist evenwel op zich (zonder verwijzing naar 'wat voorafgaat', argumentatie die niet specifiek over

artikel 8 EVRM handelt) een echte proportionaliteitstoets, een gedetailleerde en gegronde faire balance overweging. Dergelijke toetsing ontbreekt. Het volstaat niet om louter te stellen zonder een echte afweging te maken tussen de belangen van verzoeker (en zijn gezin en kinderen) en deze van de Belgische Staat dat die van de staat 'zwaarder wegen'. De belangen van de kinderen zijn niet 'meegenomen' in de belangenafweging die vereist is onder artikel 8 EVRM.

De beslissing schendt artikel 8 EVRM. Er is geen werkelijke proportionaliteitsafweging gemaakt. De beslissing overweegt evenmin op afdoende wijze de uitvoerbaarheid en haalbaarheid ervan voor de kinderen en voor het gezin.

3.12.

De bestreden beslissing maakt ook overwegingen in verband met de kinderen, die feitelijk onjuist zijn of die loutere veronderstellingen zijn. Op die wijze wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het gaat ondermeer om volgende passages:

-Als motief dat de kinderen naar school zouden kunnen in Marokko wordt ondermeer gesteld (p. 5) dat de echtgenote van verzoeker onvoldoende machtig is om haar kinderen in het Nederlands op te voeden; waarbij dan (zonder enig onderzoek maar louter als veronderstelling) gesteld wordt dat in de huiselijke sfeer meer dan waarschijnlijk Marokkaans (Arabisch) wordt gesproken, en de kinderen geen taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school.

Er wordt ook gratis gesteld dat de kinderen 'kunnen vertrekken vanuit een degelijke mondelinge kennis van deze taal (Arabisch)'. Deze loutere bewering is onjuist, maar wanneer de beslissing dit zonder enig onderzoek stelt kan het motief niet aanvaard worden.

Vermelde motieven die moeten motiveren dat de kinderen hun opleiding in Marokko kunnen verder zetten zijn manifest onjuist, maar vormen wel een belangrijke redenering om de conclusie van mogelijkheid op terugkeer naar Marokko te ondersteunen.

De moeder van de kinderen (en overigens ook verzoeker) spreekt zeer goed Nederlands. Zij heeft in november 2020 de Belgische nationaliteit bekomen en een voorwaarde hiervoor is afdoende kennis van het Nederlands. De moeder spreekt goed Nederlands. Het gezin spreekt thuis hoofdzakelijk Nederlands en de kinderen hebben die taal van jongsaf en ook via de school die zij al jaren volgen verworven. Overigens is de passage dat de moeder in 2016/2017 Nederlandse les volgde ook volledig achterhaald, waar de beslissing vijf-zes jaar later wordt genomen. Het typeert de beslissing dat alle argumenten die in schijn tegen verzoeker en zijn gezin kunnen aangehaald worden, ook worden aangehaald, zelfs al zij al lang achterhaald zijn door de tijd.

-De beslissing stelt dat de kinderen nog jong zijn en 'zich wellicht dan ook snel aan de gewijzigde leefomgeving kunnen aanpassen'. Het is een loutere veronderstelling die op geen enkel onderzoek van de concrete situatie noch van de meer algemene pedagogische situatie van diverse kinderen tussen 5 en 14 jaar, gesteund is.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting door uit te gaan van onjuiste feitelijke gegevens en van zuivere veronderstellingen.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 Kinderrechtenverdrag.

De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel; geen normaal denkend mens kan aanvaarden dat vijf minderjarige kinderen (weliswaar via hun ouders) voor de keuze worden gesteld om hier te blijven zonder vader, of een fundamentele breuk in hun leven en onderwijs te moeten ondergaan om bij hun vader te kunnen blijven.

3.13.

De beslissing dient vernietigd te worden wegens schending van de in het middel vermelde wettelijke bepalingen in verband met de rechten van de kinderen.

Minstens ontbeert de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

DERDE MIDDEL :

Schending van artikel 43 § 1 en § 2 en artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.
Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van artikel 8 EVRM.

Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

-De beslissing stelt dat er met betrekking tot de vermeldingen van verzoeker in verband met zijn strafuitvoeringstraject, VDAB opleiding, kennis Nederlands enz... geen bewijs zou voorliggen. Dit is onjuist. Ondermeer bij de vragenlijst van 8.5.2017 en bij de aanvraag 9bis van 6.10.2018 werden diverse stukken als bewijs gevoegd (brief justitieassistente; bewijzen taalkennis....).

-De beslissing stelt dat 'enige verbetering in het gedrag van betrokkene ... niet kan worden vastgesteld'. Dit motief negeert de stukken die verzoeker had neergelegd, en wordt overigens door niets ondersteund.

Eerste onderdeel,

Zoals in het feitelijk gedeelte gesteld volgt de hier bestreden tweede beslissing van 24.5.2022 nadat de eerste beslissing van 18 augustus 2021 vernietigd werd door het arrest RvV n° 265 722 van 17 december 2021.

Zoals in het feitelijk gedeelte gesteld is de thans bestreden beslissing voor 90% een kopie van de vernietigde beslissing.

Voor wat betreft de overwegingen in verband met de openbare orde is de beslissing voor 100% een kopie van de vernietigde beslissing. Er is niets gewijzigd. Wat één jaar eerder werd gemotiveerd wordt gewoon herhaald.

Wat betreft het gevaar voor openbare orde wordt geen motivering gegeven dat één jaar langer correct gedrag en één jaar dus minder actueel gevaar voor de openbare orde, een factor is die in overweging moet genomen worden.

Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing te vernietigen op basis van schending van de materiele motiveringsplicht die inhoudt dat met de actuele situatie rekening moet gehouden worden, en betekent eveneens een schending van artikel 43 § 1 en § 2 van de vreemdelingenwet.

De beslissing is alleszins niet zorgvuldig.

Tweede onderdeel,

1.

Artikel 43 § 1 vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf van familieleden van burgers van de Unie kan weigeren, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De wet schrijft de mogelijkheid in; niet de verplichting.

Het betreft een discretionaire bevoegdheid. Dit houdt in dat er geen automatisme bestaat tussen bewezen schendingen van de openbare orde of nationale veiligheid, en het weigeren van verblijf.

Dit houdt in dat de motivering om de redenen van openbare orde of nationale veiligheid te weerhouden op zich dienen te beantwoorden aan de vereisten van deze begrippen en afdoende dienen gemotiveerd te zijn. Het begrip openbare orde veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, C-331/16 en C-366/16, pt 41).

2.

Verzoeker betwist niet dat hij ernstige veroordelingen heeft opgelopen. Strafrechtelijke veroordelingen zijn op zich geen voldoende voorwaarde (GwH, 112/2019, B.54.3); zij leiden niet tot een automatische verwijdering (zie o.m. HvJ 10 juli 2008, C-33/07).

De bestreden beslissing motiveert in essentie dat de diverse veroordelingen afdoende zijn om de beslissing van verwijdering te staven.

In feite hanteert de beslissing een automatisme tussen de veroordelingen en de weigering van verblijf.

3.

Bij de beoordeling op zich van de redenen van openbare orde dient de bestreden beslissing alle gegevens van het dossier op feitelijk juiste wijze in aanmerking te nemen.

In de beslissing wordt in de laatste alinea's op pagina 3 gesteld dat verzoeker aanhaalt dat zijn individueel strafuitvoeringstraject en zijn reclasseringsplan positief zouden verlopen, dat hij een opleiding was gestart met de VDAB tot bekister, dat hij opgevolgd werd door een justitieassistente in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, dat hij een deugdelijke reclasseringstraject volgde.....

De beslissing stelt hierbij dan dat verzoeker bij de aanvraag 9bis als bij onderhavige aanvraag geen enkel bewijs voorlegt.

Dit is onjuist; verzoeker heeft bij de aanvraag 9bis wel bewijzen neergelegd; deze zijn in het administratief dossier aanwezig; op andere punten overweegt de bestreden beslissing de elementen die verzoeker in het kader van de aanvraag 9bis aanbracht; alleszins dient de beslissing rekening te houden met de elementen van het administratief dossier; zij doet dit overigens (maar onjuist) in het nadeel van verzoeker bv. over de kennis van het Nederlands van de echtgenote.

Verzoeker heeft bij de vragenlijst die hij op 8.5.2017 heeft ingevuld eveneens stukken gevoegd.

In het dossier was wel degelijk de brief aanwezig van de justitieassistente mevrouw E.B; deze was als stuk 6 bij de aanvraag 9bis gevoegd; verzoeker voegt deze ook nu in de inventaris van de stukken.

Mevrouw B. stelt het volgende:

Via deze weg kan ik u bevestigen dat de proeftermijn voorwaardelijke invrijheidstelling tot op heden een goed verloop kent. U leeft de begeleidingsafspraken correct na en bent steeds open en aanspreekbaar wat uw situatie en de na te leven voorwaarden betreft. Belangrijkste aandachtspunt binnen de verplichte begeleiding tot op heden is het probleem met uw verblijfstoestand. Doordat uw paspoort niet in orde is, kan u niet gaan werken, wat nochtans een belangrijke voorwaarde is. U volgde de VDAB opleiding en maakte die positief af, waarna u normaal had kunnen doorstromen naar een tewerkstelling, maar zoals vermeld is het ontbreken van een paspoort daarbij een hindernis gebleken. De feedback die van de VDABinstructeur kwam was steeds positief en ik kan uit onze begeleidingsgesprekken ook vaststellen dat de motivatie om werk te vinden zeker aanwezig is. Ik hoop dan ook dat er snel een oplossing kan gevonden worden voor het probleem met uw verblijfstoestand zodat u uw inspanningen om werkte vinden concreet kan maken.

De bestreden beslissing motiveert dan ook feitelijk onjuist door te stellen dat vermeld bewijs (brief) niet in het dossier aanwezig is. Dit is op zich een schending van de motiveringsverplichting.

De beslissing koppelt dan aan de foute bewering dat er geen bewijzen zijn het motief: 'Hoe dan ook, de verschillende opgelopen veroordelingen van betrokkene tonen een duidelijke onwil aan om zich aan te passen...' De brief van mevrouw B. is precies een element om de wil van verzoeker om zich aan te passen te staven. Maar de passage 'hoe dan ook' laat zien dat de beslissing in feite enkel uitgaat van de opgelopen veroordelingen, wat in strijd is met hogergeciteerde rechtspraak.

Ondergeschikt maakt de miskennis van dit stuk en van de inhoud ervan dat de beoordeling van de redenen van openbare orde in hoofde van verzoeker niet op correcte wijze werden beoordeeld.

4.

4.1.

De beslissing dient de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, aan te tonen. Het begrip openbare orde moet restrictief worden opgevat omdat het gaat om een afwijking van de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie.

Verzoeker verwijst terzake naar de rechtspraak van het EHJ en onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:

2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU) Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen[...]”; Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”(Pari.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

4.2.

Zoals hoger en in het feitelijk gedeelte gesteld volgt de hier bestreden beslissing bijna één jaar na de vorige vernietigde beslissing, zonder dat op het punt van het gevaar voor openbare orde een motivering werd gegeven die dit bijkomende jaar correct gedrag in overweging neemt.

Het actueel gevaar is bijgevolg niet correct beoordeeld.

4.3.

Door geen rekening te houden met de stukken aanwezig in het administratief dossier en inzonderheid met de gegevens aangebracht door mevrouw Baeyens zowel in verband met de begeleiding en reclassering als in verband met bijscholing en tewerkstelling, maakt de beslissing geen afdoende en correcte beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde.

Het is inderdaad een element van die beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging om na te gaan hoe verzoeker zich gedraagt in de strafuitvoering en in zijn wil om zich (o.m. via werk) te reintegreren in de samenleving.

Op zich is het een element te beoordelen bij de redenen van openbare orde (artikel 43 § 1) hoe verzoeker zich gedraagt in het kader van het ondergaan van de straffen en van het reclasseringstraject.

Ook het door verzoeker in dit kader opgeworpen gegeven dat het laatste straffeit dateert van 9.6.2015, of ruim zes jaar voor de hier bestreden beslissing werd genomen, en hij sindsdien geen feiten meer gepleegd heeft (hoewel hij een ganse periode na die feiten en tot op heden in vrijheid was) wordt op geen enkele wijze betrokken bij de beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde. Evenwel is het verloop van een lange tijdsperiode tussen het laatste feit en de datum van beslissing een element dat redelijkerwijze bij de beoordeling dient betrokken te worden.

De bestreden beslissing faalt ook duidelijk in haar motivering waar ten onrechte gesteld wordt: “Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld.”

Verder faalt de bestreden beslissing in haar motivering door op niet afdoende wijze rekening te houden met volgende elementen die door verzoeker met betrekking tot zijn strafrechtelijk verleden werden ingeroepen: dat het laatste feit dateert van 9 juni 2015, of ruim vier jaar op datum dat de hier bestreden beslissing werd genomen; het feit dat verzoeker sedertdien geen strafbare feiten meer beging en een positief reclasseringstraject heeft gevolgd; het gegeven dat hij effectief zijn spijt heeft betuigd en schuldinzicht heeft gehad; dat dit alles nog wordt aangetoond door het gegeven dat hij al het mogelijke heeft gedaan om door het volgen van diverse gespecialiseerd opleidingen (bekister,

heftruckchauffeurreachtruck- stapelaar-elektrotranspallet VDAB) een ernstige kans op de arbeidsmarkt te hebben; dat het niet ging om gewelddelicten.

Artikel 43 § 1 vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting werden geschonden.

Derde onderdeel,

Artikel 43 § 2 bepaalt dat de beslissing moet rekening houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst.

De door de beslissing gemaakte overwegingen gaan essentieel over de ernstige veroordelingen die verzoeker heeft ondergaan. Dit is in feite het basisgegeven waardoor alle andere elementen die verzoeker in zijn voordeel had ontwikkeld, worden verworpen. De volledige eerste, tweede en derde bladzijde van de beslissing hebben betrekking op de veroordelingen of de persoon van concludant. Bladzijde vier en vijf (is 1,5 alinea) gaan dan over het gezinsleven en het belang van de kinderen. Het is duidelijk dat deze laatste motiveringen opgenomen zijn omdat kinderen en gezinsleven dienen in beschouwing te worden genomen, maar het gaat niet over een echte afweging ervan tegenover de veroordelingen en de persoon van verzoeker.

Zoals hoger gesteld werd de gezinssituatie, met inbegrip van de situatie van de kinderen, niet afdoende onderzocht en gemotiveerd. Zij komen slechts als laatste overwegingen aan bod. De overweging inzake artikel 8 EVRM is louter stereotiep. Verzoeker verwijst naar wat hierover hoger is gesteld in het tweede middel.

Verzoeker is van mening dat deze elementen niet zorgvuldig werden afgewogen tegen de erkend ernstige veroordelingen.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 43, §2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.
- artikel 3 van de wet van 29.08.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- de materiële motiveringsplicht
- artikelen 3, 9, 12, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag;
- artikel 24 en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU;
- artikel 20 en 21 VWEU;
- artikel 8 EVRM;
- het haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel inzake een beslissing op basis van artikel 8 EVRM en op basis van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag;
- het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel;
- artikel 22bis van de Grondwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verweerder merkt op dat verzoekende partij, vooraleer het tweede middel op te delen in onderdelen, een theoretische uiteenzetting geeft omtrent verscheidene internationale, Europese en Belgische bepalingen die allen over het belang van het kind handelen. Gezien hierin nergens concrete kritiek wordt geuit op de bestreden beslissing, gaat verweerder hier niet op in, maar zullen deze bepalingen worden behandeld wanneer ze verder in het inleidend verzoekschrift aan bod komen.

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen geschonden omdat de bestreden beslissing “voor 90 % een kopie” zou zijn van de vernietigde beslissing dd. 18.08.2021. Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing geen fundamentele wijzigingen inhoudt in vergelijking met de “eerste beslissing”.

Verweerder benadrukt vooreerst dat, in de mate dat verzoekende partij blijft verwijzen naar de vernietigde weigeringsbeslissing dd. 18.08.2021, deze zich niet meer in het rechtsverkeer bevindt zodat enkel moet worden gekeken naar de motieven van de bestreden beslissing.

Kritiek zoals “wat één jaar eerder werd gemotiveerd wordt gewoon herhaald” kan allerminst afbreuk doen aan de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing.

Door verzoekende partij worden volgende “gewijzigde gegevens” aangehaald waarmee volgens haar geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing:

- één jaar langer in België;*
- één jaar langer naar school;*
- ook jongste kind zo goed als schoolplichtig;*
- één jaar langer met de vader, in casu verzoeker, levend in het gezin.*

Verweerder benadrukt vooreerst dat bovenstaande wijzigingen louter te wijten zijn aan het tijdsverloop, waardoor niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over deze gegevens specifiek apart diende te motiveren.

Verzoekende partij geeft nergens aan op welke manier haar specifieke situatie dermate zou zijn gewijzigd dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hier rekening mee had moeten houden, of a fortiori hierover bijkomend had moeten motiveren.

In een tweede onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen geschonden omdat de bestreden beslissing zou nalaten om het belang van de kinderen als “eerste overweging” te nemen. De bestreden beslissing zou onvoldoende rekening houden met de rechten van de vijf kinderen van verzoekende partij. Tevens zouden de kinderen moeten gehoord zijn geweest vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Bovendien is verzoekende partij van oordeel dat geen concrete beoordeling is gebeurd met betrekking tot de redenen van openbare orde en nationale veiligheid en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich hierbij louter zou hebben gesteund op basis van het strafblad van verzoekende partij. Betreffende deze kritiek van verzoekende partij, verwijst verweerder, teneinde nodeloze herhaling te vermijden, naar wat in het derde middel wordt uiteengezet.

De kritiek van verzoekende partij dat geen van de door haar opgesomde artikels met betrekking tot de rechten van het kind wordt vermeld in de bestreden beslissing, is niet ernstig. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat met de rechten van de kinderen uitvoerig rekening werd gehouden zodat verweerder niet inziet in welke mate deze kritiek een impact heeft op de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. Immers, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is geenszins verplicht om al deze bepalingen uitdrukkelijk op te nemen in de bestreden beslissing.

Voorts laat verweerder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Bovendien schreef de Raad voor vreemdelingenbetwistingen dienaangaande reeds het volgende:

“Tevens dient te worden opgemerkt dat art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen en betrekking heeft op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel is die specifiek t.a.v. haar minderjarig kind wordt genomen.

Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo worden geïnterpreteerd dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat zelfs indien artikel 3 van het kinderrechtenverdrag toepasbaar zou zijn, deze verdragsbepaling enkel betrekking heeft op de maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. De bestreden beslissingen hebben enkel betrekking op verzoekende partij en betreft dus geen maatregel die specifiek ten aanzien van haar kind wordt genomen.” (R.v.V. nr 5.925 dd. 18.01.2008)

De bestreden beslissing heeft slechts betrekking op het verblijfsrecht van verzoekende partij en derhalve niet op het verblijfsrecht van de referentiepersoon, het minderjarige Belgische kind van verzoekende partij. De bestreden beslissing houdt dienaangaande voldoende rekening met het belang van de kinderen. Ze stelt expliciet:

“Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen we op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in.”

Vervolgens maakt de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, waaruit blijkt dat voldoende rekening werd gehouden met het belang van het kind:

- Verzoekende partij en zijn echtgenote kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor hun kinderen; de echtgenote kan in België blijven samen met de kinderen of ze kunnen samen met verzoekende partij naar een land waar zij samen verblijven.

- Zij kunnen contact houden met verzoekende partij via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen

- De kinderen van verzoekende partij zijn nog jong en kunnen zich nog relatief snel aanpassen aan een eventuele nieuwe leefomgeving.

- Het feit dat de kinderen in België zijn geboren en de Belgische nationaliteit bezitten is op zich geen reden om aan te nemen dat ze zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun ouders, namelijk Marokko.

- ...

Aangezien niets verzoekende partij belet haar kinderen mee te nemen en aangezien zij ook in gebreke blijft aan te tonen waarom zij haar kind niet zou kunnen meenemen naar haar land van herkomst, is naar het oordeel van de verweerder hoegenaamd niet aangetoond waarom de kinderen de bescherming en de zorg die ze nodig hebben van hun ouders (art. 3.2 Kinderrechtenverdrag) zouden ontberen.

De minderjarige kinderen zouden slechts deze bescherming en zorg ontberen indien de beide ouders hun kinderen zouden achterlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de rechten van het kind wel degelijk gerespecteerd heeft en dat het slechts de keuze van de ouder is op welke wijze hij zijn gezinsleven zal verder zetten.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de kritiek van de verzoekende partij hoe dan ook weinig ernstig is, waar zij laat uitschijnen dat artikel 3 IVRK letterlijk zo zou moeten worden geïnterpreteerd, dat het allereerste motief van de bestreden beslissing betrekking zou moeten hebben op het hoger belang van de minderjarige kinderen.

Het volstaat wel degelijk dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het hoger belang van de minderjarige kinderen mee in overweging werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij de plaats van de betreffende motivering (i.e. de concrete pagina) uiteraard niet relevant is.

Met betrekking tot de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel laat de verweerder ten slotte gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind wordt besproken, laat de verweerder andermaal gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Ondergeschikt, en in zoverre de Raad van oordeel zou zijn dat deze artikelen wel rechtstreekse werking kunnen hebben, laat verweerder gelden dat de desbetreffende artikelen aan de staten die partij zijn bij het verdrag, een aantal verplichtingen opleggen aangaande het recht op onderwijs en de wijze waarop dit dient te worden georganiseerd.

Niet alleen blijft verzoekende partij volstrekt in gebreke aan te tonen waarom de bestreden beslissing de opgeworpen verdragsartikelen zou schenden, maar tevens ziet de verweerder niet in waarom en hoe de bestreden beslissing deze artikelen zou kunnen schenden.

Immers wordt in onderhavig verzoekschrift niet aangetoond dat de kinderen in Marokko geen onderwijs zouden kunnen genieten of dat dit onderwijs niet conform de bepalingen van het IVRK zou worden georganiseerd.

De verzoekende partij maakt bovendien ten onrechte abstractie van het feit dat hij het uitsluitend aan zijn eigen gedrag te wijten heeft, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), met name door reeds meermaals zwaarwichtige strafrechtelijke inbreuken te plegen in het Rijk.

Terecht overweegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in dit kader in de bestreden beslissing het volgende:

“De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij een echtgenote en minderjarige kinderen heeft en dat betrokkene zichzelf als steunpilaar van zijn gezin ziet, heeft betrokkene er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen.”

Door zijn feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent verzoeker zijn natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, hij stelt zijn ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van zijn kinderen. De verwerende partij wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de keuze die hij maakte (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken én het herhaaldelijk plegen van misdrijven), en hij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die de kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die hij maakte.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens de gebeurlijke impact van de bestreden beslissing op het leven van de minderjarige kinderen, waarbij evenwel op zeer gedegen gronden werd besloten dat het hoger belang van het kind er niet aan in de weg staat dat tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt besloten.

Er wordt allerm minst eenzijdig uitgegaan van de premisse dat de minderjarige kinderen probleemloos zouden kunnen terugkeren naar Marokko. Integendeel wordt de keuze hieromtrent uitdrukkelijk bij de verzoekende partij en zijn echtgenote gelegd, waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie overweegt om welke redenen het voor de kinderen mogelijk moet worden geacht om zowel in Marokko (of elders in het buitenland), als verder in het Rijk verder op te groeien.

Er wordt in dit kader -wars van hetgeen de verzoekende partij beweert- wel degelijk uitdrukkelijk rekening gehouden met het feit dat de echtgenote én minderjarige kinderen sedert kort de Belgische nationaliteit verkregen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk vindt, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Daar waar verzoekende partij, op basis van artikel 12 IVRK van oordeel is dat de kinderen hadden moeten worden gehoord, laat verweerder gelden dat verzoekende partij in haar aanvraag zelf uitgebreid de kans krijgt om het standpunt met betrekking tot de kinderen uiteen te zetten.

Zie in die zin:

“Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de artikelen 3, 5 en 12 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat verzoekers als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen de ruime mogelijkheid hadden om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt inzake het hoger belang van hun kinderen uiteen te zetten. Verder stelt de Raad vast dat uit de algehele beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekers' kinderen terecht blijkt dat verzoekers niet concreet hebben verduidelijkt noch aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt. Verder moet worden geduïd dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Met verwijzing naar de bespreking van het vorige middel moet ook nogmaals worden gesteld dat verwerende partij de concrete gevolgen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen en op basis van de voorgelegde elementen ook duidelijk de bindingen en integratie van verzoekers en hun kinderen in België heeft afgewogen tegen de banden van verzoekers en hun kinderen met het land van herkomst. Daarmee heeft verwerende partij de belangen van verzoekers afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven, in casu

de verplichting om een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verwerende partij heeft uitvoerig uiteengezet waarom zij van oordeel is dat de belangen van verzoekers' kinderen niet van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen redenen worden aangevoerd die toelaten te besluiten dat een verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend. Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders." (R.v.V. nr. 235 642 van 28 april 2020) (eigen markering)

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat het kind dient te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet hebben de kinderen het recht om door tussenkomst van hun ouders schriftelijk gehoord te worden in de aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij toont niet aan dat de mening van haar kind zou afwijken van het gestelde in de aanvraag en toont evenmin aan dat dit zou geleid hebben tot een andersluidende beslissing.

De schriftelijke procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet schendt artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag niet. (R.v.V. nr. 15.496 dd. 1.9.2008)

In punt 3.11. van het inleidend verzoekschrift wordt nog voornamelijk een schending van artikel 8 EVRM opgeworpen. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een schending is van voornoemde bepalingen uit het IVRK en artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

- De actieve bijdrage aan drugshandel van verzoeker vormt een voldoende ernstig, reëel en actueel risico voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiaal en persoonlijk belang van verzoeker wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde;

- Verzoeker pleegde verschillende grootschalige drugsfeiten over verscheidene jaren en het ontbrak hem aan de wil om zich te beteren tijdens zijn verblijf in België;

- Verzoeker heeft vijf minderjarige kinderen die recentelijk de Belgische nationaliteit kregen;

- Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen;

- Verzoekers partner en kinderen kunnen in België verblijven, terwijl verzoeker in het buitenland verblijft. Verzoeker kan immers periodieke bezoeken inplannen, nu zijn gezinsleden allemaal over de Belgische nationaliteit beschikken, zodat zij vrij kunnen in- en uitreizen;

- Ook kan verzoeker tussentijdse contacten onderhouden via moderne communicatiemiddelen;

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

Verweerder laat verder gelden dat de uit de bestreden beslissing terdege blijkt dat rekening werd gehouden met het gezinsleven waarop verzoekende partij zich beroept, maar dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd geoordeeld – na uitvoering van de fair balance toets – dat er geen sprake is van een positieve verplichting die rust op de Belgische overheid.

De gemachtigde van de Staatssecretaris haalt daarbij (niet-exhaustief) de volgende elementen aan in de bestreden beslissing:

- Er kan worden aangenomen dat verzoeker een sociaal netwerk in Marokko heeft. Bovendien wonen de ouders en twee broers van verzoeker nog in Marokko;

- ...

In casu toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing geen grondige 'fair balance'-toets heeft gemaakt.

Het enkele feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden beslissing "menselijk gesproken niet haalbaar noch uitvoerbaar is" volstaat evident niet om afbreuk te doen aan de deugdelijke overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het licht van artikel 8 EVRM.

Verweerder benadrukt dat het wel degelijk kan volstaan dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze is gemotiveerd nopens de hypothese dat het gezamenlijke gezinsleven desgewenst verder in het buitenland zou worden uitgebouwd, dan wel waarom een gebeurlijke scheiding van de verzoekende partij enerzijds en haar partner en minderjarige kinderen niet in strijd met artikel 8 EVRM kan worden geacht.

Indien de verzoekende partij aldus zelf van oordeel is dat haar vijf minderjarige kinderen redelijkerwijs niet verder school kunnen lopen in het buitenland en zich aldaar niet meer zouden kunnen aanpassen, dan staat het de verzoekende partij -zoals in de bestreden beslissing ook wordt overwogen- vrij het gezinsleven aldus te organiseren, dat de echtgenote en minderjarige kinderen verder in het Rijk verblijven. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij houdt in punt 3.12. van het inleidend verzoekschrift voor dat enkele overwegingen uit de bestreden beslissing zouden uitgaan van onjuiste feiten en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde stukken, waardoor volgens haar de materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Vooreerst beweert verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat de vrouw van verzoeker, en tevens de moeder van de vijf kinderen, onvoldoende machtig is om haar kinderen in het Nederlands op te voeden. Volgens verzoeker spreekt zijn echtgenote zeer goed Nederlands.

Verzoeker tracht deze bewering te staven aan de hand van een door het Departement Onderwijs en Vorming van de Vlaamse Gemeenschap uitgereikt certificaat Nederlands dd. 01.04.2017. Verweerder ontkent de echtheid van dit document niet, maar benadrukt dat de bestreden beslissing het had over het feit dat verzoekers echtgenote het Nederlands onvoldoende machtig is om haar kinderen in deze taal op te voeden. Een certificaat Nederlands uit 2017 bewijst hoogstens dat de vrouw een basiscursus Nederlands heeft gevolgd. Dit bewijst niet dat ze haar kinderen in het Nederlands kan en wil opvoeden.

Bovendien staft verzoeker deze bewering door te stellen dat een afdoende kennis van het Nederlands een voorwaarde is voor het bekomen van de Belgische nationaliteit. Verweerder wijst dienaangaande op een arrest van het hof van beroep te Gent dat stelt:

"Luidens artikel 1, § 2, sub 5° WBN wordt voor de toepassing van het wetboek verstaan onder het 'bewijs van kennis van een van de drie landstalen': minimale kennis van één van de drie landstalen die gelijk is aan het niveau A2 van het Europees Referentiekader voor Talen.(...)

Blijkbaar opteert de wetgever, gelet op de duidelijke teksten van artikel 1, § 2, sub 5° WBN juncto artikel 1 van het uitvoeringsbesluit van 14 januari 2013, voor een onwrikbaar documentair systeem. Dit systeem maakt dat, zodra X tot bewijs van de minimale kennis van één van de drie landstalen (die gelijk is aan het niveau A2 van het Europees Referentiekader voor Talen) een van de in het uitvoeringsbesluit opgegeven bewijsmiddelen overlegt, is voldaan aan de bewijsvoorwaarde van de kennis van één van de drie landstalen."(Gent, 2014/AR/1095, 24.12.2015)

De kennis van het Nederlands kan dus reeds worden bewezen door het overleggen van voorgaand certificaat Nederlands. Zoals hierboven gesteld, kan verzoeker hiermee niet bewijzen dat zijn echtgenote zeer goed Nederlands spreekt.

Minstens slaagt de verzoekende partij er middels haar overwegingen niet in afbreuk te doen aan de opmerking van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met name dat het zeer waarschijnlijk is dat er Marokkaans (Arabisch) gesproken wordt in de huislijke sfeer van de verzoekende partij, terwijl minstens kan worden verwacht dat de minderjarige kinderen een bepaalde band met Marokko hebben (zijnde het land waarvan zij tot voor kort de nationaliteit hadden).

Verder beweert verzoeker dat bestreden beslissing onterecht zou stellen dat geen bewijzen voorliggen van VDAB opleiding, zijn strafuitvoeringstraject en zijn kennis Nederlands.

Verweerder merkt dienaangaande op dat deze kritiek van verzoekende partij klaarblijkelijk onder haar uiteenzetting van het derde middel is geslopen. In de uiteenzetting van het derde middel zal verweerder aldus niet meer antwoorden op deze kritiek.

Verweerder wijst op het feit dat, zelfs al zouden deze bewijzen voorliggen, de bestreden beslissing expliciet bepaalt: "Hoe dan ook, de verschillende opgelopen veroordelingen van betrokkene tonen een duidelijke onwil aan om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels en zich socio-cultureel te integreren."

Verzoeker stelt ten slotte dat de bestreden beslissing zich louter beperkt tot de veronderstelling dat de kinderen zich snel aan de gewijzigde leefomgeving kunnen aanpassen, gezien hun jonge leeftijd.

Hierop kan verweerder kort antwoorden dat verzoeker evenmin concreet aantoont dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een loutere veronderstelling. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een kennelijk onredelijk overweging zou hebben gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het tweede middel evenmin kan worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 43, §§1 en 2 en 62 van de Vreemdelingenwet
- Artikel 3 van de wet van 29.08.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- De materiële motiveringsplicht
- Artikel 8 EVRM
- Het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen geschonden omdat de bestreden beslissing voor 90% een kopie zou zijn van de vernietigde beslissing. Het feit dat sinds de vernietigde

beslissing een jaar is gepasseerd en dat de motivatie van de bestreden beslissing niet zou veranderd zijn, is volgens verzoekende partij een voldoende grond voor vernietiging.

Verweerder benadrukt vooreerst dat, in de mate dat verzoekende partij blijft verwijzen naar de vernietigde weigeringsbeslissing dd. 18.08.2021, deze zich niet meer in het rechtsverkeer bevindt zodat enkel moet worden gekeken naar de motieven van de bestreden beslissing.

Kritiek zoals “wat één jaar eerder werd gemotiveerd wordt gewoon herhaald” kan allerminst afbreuk doen aan de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing.

Door verzoekende partij worden volgende “gewijzigde gegevens” aangehaald waarmee volgens haar geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing:

- één jaar langer correct gedrag. - Verzoeker liep verschillende veroordelingen op voor ernstige feiten die op zich de duidelijke onwil aantonen om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels;*
- Verzoeker bevond zich in staat van bijzondere herhaling;*
- De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd op 06.07.2011 tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, werden gepleegd tussen 16.06.2010 en 17.04.2011, op dat moment had betrokkene twee minderjarige kinderen;*

Verweerder benadrukt vooreerst dat bovenstaande wijzigingen louter te wijten zijn aan het tijdsverloop, waardoor niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over deze gegevens specifiek apart diende te motiveren.

Verzoekende partij geeft nergens aan op welke manier haar specifieke situatie dermate zou zijn gewijzigd dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hier rekening mee had moeten houden. Zij legt geen enkel stuk voor waaruit zou moeten blijken dat het verstrijken van één jaar gelijk zou moeten staan met een “minder actueel gevaar voor de openbare orde”.

In een tweede onderdeel werpt verzoekende partij een schending op van artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij gepleegde feiten, en heeft geoordeeld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalde in een eerder arrest omtrent dezelfde feiten en partijen het volgende:

“De toelichting van verzoeker dat het laatste strafbare feit dat hij pleegde dateert van 2015, dat uit een brief van zijn justitie-assistent blijkt dat hij een maandenlang reclasseringstraject volgde, dat hij zijn spijt heeft betuigd en dat hij schuldinzicht heeft leidt niet tot de conclusie dat verweerders beoordeling inzake het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde verkeerd is.” (R.v.V. nr. 240 770 van 31 maart 2020) (eigen onderlijning)

Verzoeker brengt geen elementen aan die er op kunnen wijzen dat zijn toestand sinds bovenstaand arrest zou zijn veranderd. Verweerder wijst op volgende elementen uit de bestreden beslissing die er toe leiden dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde:

- De feiten waarvoor verzoeker op 18.05.2016 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar, werden gepleegd tussen 19.01.2015 en 19.06.2015, op dat moment had betrokkene al drie kinderen;*
- De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld zijn zeer ernstig en getuigen van een bedenkelijke mentaliteit en van een ernstig gebrek aan normbesef;*
- Verzoeker pleegde herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde, en dit over een ruime periode;*
- Verzoeker pleegde ook feiten tijdens periodes waarin hij tewerkgesteld was. Het hebben van een job vormt dan ook geen enkele garantie voor het niet plegen van nieuwe feiten;*
- Een professionele begeleiding in de zoektocht naar werk en een reële kans op tewerkstelling bij een verblijfsmachtiging, vormen dan ook onvoldoende garantie tegen het plegen van nieuwe feiten;*
- Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden;*
- Gelet op het verblijf van verzoeker sinds 2000 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde;*
- De nauwste banden die verzoeker heeft met België is het feit dat zijn echtgenote en hun vijf gezamenlijke kinderen hier op legale wijze verblijven;*
- Dit weegt niet op tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde;*

- Het feit dat verzoeker een echtgenote en minderjarige kinderen heeft en dat hij de steunpilaar van zijn gezin is, heeft hem er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen;
- ...

Gelet op de bovenstaande motieven dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeker nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en bijgevolg zijn aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

Er is allermint sprake van een zogenaamd "automatisme" tussen de veroordelingen van de verzoekende partij en de weigering van verblijf. Integendeel werden wel degelijk alle gegevens van het administratief dossier op deugdelijke wijze meer in overweging genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, alvorens te besluiten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In de mate dat de verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing enkel zou uitgaan van de opgelopen veroordelingen, met name doordat geen rekening zou worden gehouden met bepaalde bewijzen aangaande de werkwilgheid (cfr. de brief van mev. E.B, die wordt geciteerd in het inleidend verzoekschrift), benadrukt verweerder dat deze kritiek grondslag mist.

Er wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing immers ook uitdrukkelijk gewezen op volgende elementen:

- de verzoekende partij is reeds sedert 2008 niet meer officieel tewerkgesteld geweest
- zelfs het hebben van werk heeft de verzoekende partij er niet van weerhouden om strafrechtelijke inbreuken te plegen → werkwilgheid betekent bijgevolg geen garantie voor het niet plegen van nieuwe feiten
- de verzoekende partij heeft altijd de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin
- ...

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bijgevolg wel degelijk op gedegen gronden wordt besloten om welke redenen het zogenaamde "integratieparcours", dan wel het lang verblijf van de verzoekende partij niet volstaan om afbreuk te doen aan de vastgestelde bedreiging voor de openbare orde.

Er werd wel degelijk op deugdelijke wijze gemotiveerd op welke gronden wordt besloten dat de verzoekende partij tot op heden een actueel, voldoende ernstig en reëel risico impliceert voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij slaagt er middels haar algemeen-theoretische kritiek niet in om afbreuk te doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing.

Door louter te beweren dat de bestreden beslissing dateert van bijna één jaar na de vernietigde weigeringsbeslissing, doet verzoekende partij allermint afbreuk aan de zeer uitgebreide en deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

In het derde onderdeel meent verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt er op dat de bestreden beslissing expliciet verwijst naar bovenstaand artikel, waarna hieromtrent uitgebreid gemotiveerd wordt. Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zijnde Marokko.

De kritiek van de verzoekende partij uit het tweede onderdeel van het tweede middel miskent dan ook de omstandige motivering van de bestreden beslissing en kan geenszins worden aangenomen.

De bestreden beslissing haalt terecht aan dat verzoeker geen nieuwe stukken heeft voorgelegd in vergelijking met de vorige beslissing dd. 25.10.2019 waarbij zijn aanvraag ongegrond werd verklaard. Er kan niet blijken dat de situatie van verzoeker dermate is veranderd dat hem een machtiging tot verblijf moet worden toegekend.

Alle elementen van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet worden in de bestreden beslissing besproken. Verzoeker meent ten onrechte dat het aantal bladzijden/alinea's waarin een element wordt behandeld in de bestreden beslissing in rechtstreeks verband staan met de deugdelijkheid van deze overwegingen. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, bepaalt:

“Artikel 24

De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”*. In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: *“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”* (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Het EHRM heeft in het arrest Jeunesse (EHRM (Grote Kamer), 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10) gesteld: *“Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend. Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen bij afweging van de belangen van kinderen teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen te geven, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de evenredigheid van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit”*.

De Raad kan dan ook onderschrijven dat de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen bij het nemen van de bestreden beslissing, en dat de vijf kinderen van de verzoekende partij het recht hebben regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen hun belangen indruist. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet, of minstens niet afdoende rekening heeft gehouden met de belangen van de vijf minderjarige kinderen.

De verwerende partij motiveert met betrekking tot de belangen van de kinderen als volgt in de bestreden beslissing:

“Betrokkene en zijn echtgenote hebben samen vijf minderjarige kinderen van heden 14, 13, 10, bijna 7 en 5 jaar oud. Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen we op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel

staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Vooreerst merken we op dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen en de echtgenote in België te laten verblijven. De kinderen en de echtgenote zijn sinds kort houder van de Belgische nationaliteit, niets belet hen uiteraard om in België te blijven indien zij dat wensen. Mevrouw kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Bovendien blijkt uit het dossier dat het gezin niet ononderbroken gezamenlijk gevestigd is geweest. In de verschillende jaren van detentie van betrokkene was het dan ook de echtgenote die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin, zowel wat dagelijkse zorgen voor de kinderen betreft als het financiële onderhoud, waarvoor mevrouw reeds sinds jaar en dag door de Belgische maatschappij wordt bijgestaan; betrokkene is immers sinds 2009 niet meer economisch actief, mevrouw daarentegen ontvangt sinds 2015 (equivalent) leefloon. Ook op dat vlak is het gezin dus geenszins afhankelijk van meneer om in hun dagelijkse zorgen te voorzien. Voorts blijkt uit niets dat betrokkene, zijn echtgenote of de kinderen zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Uit niets blijkt dus dat mevrouw niet (meer) in staat zou zijn de huishouding en de opvoeding van de kinderen verder - desgevallend tijdelijk - op zich te nemen. De moeder blijkt sinds jaar en dag ononderbroken de primaire en continue zorgfiguur te zijn voor de kinderen. Ook omwille van die reden wordt deze beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van de kinderen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn echtgenote en de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Er kunnen contacten onderhouden worden met de kinderen via moderne communicatiemiddelen. Eveneens kunnen de echtgenote en kinderen België/Schengen vrijelijk in en uitreizen. Er kunnen dus eveneens periodieke bezoeken worden geregeld, al dan niet bijvoorbeeld bekostigd door betrokkene vanuit het buitenland. Er dient opgemerkt te worden dat het gezin reeds eerder, tijdens de ruime periodes van detenties, ook reeds hun gezinsleven tijdelijk van op afstand hebben moeten onderhouden, en zij daar klaarblijkelijk ook in geslaagd zijn. Voor zover betrokkene en zijn echtgenote (terug) voldoende inspanningen leveren om dit gezinsleven - al dan niet tijdelijk - op afstand te onderhouden, kan uit niets blijken dat dit afbreuk zal doen aan hun gezinsleven. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene in elkaars fysieke nabijheid, dan zal dit elders, buiten België, moeten. Het is nu eenmaal eigen aan grensoverschrijdende relaties / gezinnen dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. De kinderen van betrokkene zijn nog jong (de oudste is momenteel 14 jaar) en kunnen zich wellicht dan ook snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat de kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw het Nederlands onvoldoende machtig is om haar kinderen in het Nederlands op te voeden. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat er Marokkaans (Arabisch) gesproken wordt in huiselijke sfeer en dat de kinderen over een degelijke mondelinge kennis van deze taal beschikken. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoeker en zijn echtgenote zijn immers beide geboren en getogen in Marokko en zowel de moeder als de kinderen hadden tot voor kort de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker en zijn echtgenote hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Arabisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, temeer zij kunnen vertrekken vanuit een degelijke mondelinge kennis van deze taal. Wat hun scholing betreft, uit het administratief dossier blijkt niet dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Het jongste kindje is nog niet leerplichtig. Wat betreft de bewering dat de kinderen al hun belangen hier hebben, dat zij hier vrienden en hobby's hebben, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Er werd tot op heden door betrokkene geen enkel bewijs voorgelegd van buitenschoolse activiteiten of van hechte vriendschappen opgebouwd door zijn kinderen, het is evenwel uiteraard aannemelijk. Echter, nogmaals: de echtgenote en de kinderen hoeven het grondgebied niet te verlaten. Indien zij betrokkene evenwel vrijwillig wensen te volgen naar het buitenland dan blijkt uit het administratief dossier niet dat er onoverkomelijke hindernissen zijn om hun gezinsleven verder te zetten in Marokko en hun eventuele buitenschoolse activiteiten aldaar verder op te nemen. Tot slot verwijst betrokkene nog naar artikels 3, 4, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Ook dit element kan niet weerhouden worden. Betrokkene kan zich namelijk niet gunstig beroepen op het Kinderrechtenverdrag. Een schending van deze artikels kan niet weerhouden worden daar deze beslissing

geen betrekking heeft op zijn kinderen. Betrokkene en zijn echtgenote kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor hun kinderen, namelijk de kinderen en de echtgenote in België laten blijven, of betrokkene vergezellen naar een land waar zij kunnen verblijven. Volledigheidshalve merken we nog op dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde.”

De Raad merkt op dat, hoewel de verwerende partij in de bovenvermelde motivering initieel stelt dat “het belang van het kind een primordiaal karakter heeft”, zij op geen enkel moment motiveert over de belangen van de vijf minderjarige kinderen zelf. De verwerende partij motiveert vooreerst onder meer “dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen en de echtgenote in België te laten verblijven”, dat “niets belet hen uiteraard om in België te blijven indien zij dat wensen”, “Mevrouw kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren”. Het is duidelijk dat de verwerende partij hier mogelijkheden aangeeft die het gezin zou kunnen toepassen, maar dat zij helemaal niet het belang van de kinderen als eerste overweging in aanmerking neemt.

De verwerende partij motiveert verder dat “In de verschillende jaren van detentie van betrokkene was het dan ook de echtgenote die moest instaan voor het reilen en zeilen van het gezin, zowel wat dagelijkse zorgen voor de kinderen betreft als het financiële onderhoud”, dat “het gezin dus geenszins afhankelijk (is) van meneer om in hun dagelijkse zorgen te voorzien”, dat “Ook blijkt uit niets dat betrokkene of de moeder van de kinderen niet zelfstandig zouden kunnen functioneren”, en dat “De moeder sinds jaar en dag ononderbroken de primaire en continue zorgfiguur (blijkt) te zijn voor de kinderen. Ook omwille van die reden wordt deze beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van de kinderen.”. De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift echter terecht aan dat de detenties beperkt waren in tijd, dat een deel onder elektronisch toezicht werd uit gevoerd (en zij dus in haar gezin was), dat deze beëindigd zijn sedert 2017, en dat op het ogenblik van de hier bestreden beslissing de verzoekende partij dus vijf jaar terug bij haar gezin was en dit ononderbroken. Deze elementen blijken ook uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zijn.

De verwerende partij motiveert verder dat “Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn echtgenote en de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Er kunnen contacten onderhouden worden met de kinderen via moderne communicatiemiddelen. Eveneens kunnen de echtgenote en kinderen België/Schengen vrijelijk in en uitreizen. Er kunnen dus eveneens periodieke bezoeken worden geregeld, al dan niet bijvoorbeeld bekostigd door betrokkene vanuit het buitenland. Er dient opgemerkt te worden dat het gezin reeds eerder, tijdens de ruime periodes van detenties, ook reeds hun gezinsleven tijdelijk van op afstand hebben moeten onderhouden, en zij daar klaarblijkelijk ook in geslaagd zijn. Voor zover betrokkene en zijn echtgenote (terug) voldoende inspanningen leveren om dit gezinsleven - al dan niet tijdelijk - op afstand te onderhouden, kan uit niets blijken dat dit afbreuk zal doen aan hun gezinsleven. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene in elkaars fysieke nabijheid, dan zal dit elders, buiten België, moeten. Het is nu eenmaal eigen aan grensoverschrijdende relaties / gezinnen dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. De kinderen van betrokkene zijn nog jong (de oudste is momenteel 14 jaar) en kunnen zich wellicht dan ook snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat de kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun ouders.”. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat een gezinsleven met vijf minderjarige kinderen zou kunnen ontwikkeld en opgebouwd worden via de virtuele digitale communicatie. De Raad volgt de verzoekende partij ook waar zij stelt dat het duidelijk is dat deze standaarden van contact niet beantwoorden aan de ‘regelmatige betrekkingen’ en ‘rechtstreekse contacten’ waar de kinderen conform het Handvest recht op hebben. Regelmatig, visueel en fysiek contact zijn, zo stelt de verzoekende partij terecht, absolute voorwaarden voor de uitbouw van het gezinsleven. In casu is de motivering van de verwerende partij des te meer onredelijk daar het hier gaat om vijf kinderen tussen de 14 jaar en 5 jaar oud, die allemaal in België geboren zijn. De Raad merkt verder opnieuw op dat ook voormelde motieven niet de belangen van de kinderen als uitgangspunt of primaire overweging hebben, maar wel de eventuele gevolgen van de bestreden beslissing voor deze minderjarige kinderen, die volgens de verwerende partij niet tegen hun belang ingaan. Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking ook dat zelfs de overwegingen die betrekking hebben op de gevolgen van de bestreden beslissing voor de kinderen, kennelijk onredelijk zijn.

De verwerende partij motiveert verder dat de kinderen wel degelijk mee kunnen gaan naar Marokko, omdat zij zich kunnen aanpassen, waarschijnlijk Arabisch spreken omdat vader en moeder nauwelijks Nederlands spreken, en via hun ouders een band hebben met Marokko, hoewel zij in België geboren zijn. Zij motiveert ook dat *“Betrokkene bovendien niet aan(toont) waarom de kinderen het Arabisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal”*. Niet alleen gaat de verwerende partij hier uit van veronderstellingen, maar het is duidelijk dat ook in deze motieven het belang van de kinderen helemaal niet de eerste overweging vormt. De verwerende partij geeft aan dat de kinderen volgens haar mee kunnen naar Marokko, maar motiveert op geen enkele manier dat dit ook in hun belang zou zijn. De verwerende partij voert ook terecht aan dat de verwerende partij er nog steeds van uitgaat dat de moeder van de kinderen niet voldoende Nederlands spreekt, en dit op grond van een taalattest van 5 à zes jaar geleden. Zij haalt terecht aan dat voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit de kennis van het Nederlands vereist is, zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen ook toegeeft, en de Raad kan alleen maar vaststellen dat zowel de moeder als de vijf kinderen ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen hebben. De verwerende partij betwist dit ook niet. De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat slechts een beperkte kennis van het Nederlands zou vereist zijn voor het verkrijgen van de nationaliteit is niet alleen een a-posteriori motivering die niet in de bestreden beslissing is terug te vinden, maar maakt ook abstractie van het feit dat er sinds het behalen van het taalattest van de moeder 5 à 6 jaar zijn verlopen, en dat de kinderen in België zijn geboren. Dit gegeven maakt deze motivering dan ook kennelijk onredelijk.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de belangen van de minderjarige kinderen niet als een essentiële overweging heeft meegenomen in haar besluitvorming, en dit in strijd met artikel 24 van het Handvest. Het betoog van de verwerende partij dat er allerminst eenzijdig wordt uitgegaan van de premisse dat de minderjarige kinderen probleemloos zouden kunnen terugkeren naar Marokko, dat integendeel de keuze hieromtrent uitdrukkelijk bij de verzoekende partij en zijn echtgenote wordt gelegd, waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie overweegt om welke redenen het voor de kinderen mogelijk moet worden geacht om zowel in Marokko (of elders in het buitenland), als verder in het Rijk verder op te groeien, doet hier niets aan af.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij in de beslissing stelt dat zij zowel bij de aanvraag 9bis als bij onderhavige aanvraag geen enkel bewijs voorlegt. Dit is volgens de verzoekende partij onjuist. Zij heeft volgens haar bij de aanvraag 9bis wel bewijzen neergelegd en deze zijn in het administratief dossier aanwezig. De verzoekende partij stelt dat zij de vragenlijst die zij op 8 mei 2017 heeft ingevuld eveneens bij de stukken heeft gevoegd. In het dossier was volgens de verzoekende partij bovendien wel degelijk de brief aanwezig van de justitieassistent mevrouw E.B. Deze was als stuk 6 bij de aanvraag 9bis gevoegd, en zij voegt deze ook nu in de inventaris van de stukken. De verwerende partij stelt met betrekking tot deze argumenten in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verder beweert verzoeker dat bestreden beslissing onterecht zou stellen dat geen bewijzen voorliggen van VDAB opleiding, zijn strafuitvoeringstraject en zijn kennis Nederlands.

Verweerder merkt dienaangaande op dat deze kritiek van verzoekende partij klaarblijkelijk onder haar uiteenzetting van het derde middel is geslopen. In de uiteenzetting van het derde middel zal verweerder aldus niet meer antwoorden op deze kritiek.

Verweerder wijst op het feit dat, zelfs al zouden deze bewijzen voorliggen, de bestreden beslissing expliciet bepaalt: “Hoe dan ook, de verschillende opgelopen veroordelingen van betrokkene tonen een duidelijke onwil aan om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels en zich socio-cultureel te integreren.”

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij wel degelijk bewijzen op dit punt heeft voorgelegd. Dit blijkt bovendien ook uit de stukken van het administratief dossier. Op dit punt maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht dan ook aannemelijk. Ook het stuk van mevrouw E.B. bevindt zich in het administratief dossier, en daaruit blijkt, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, dat er wel degelijk een positieve evolutie bij de verzoekende partij is waar te nemen. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat de aanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid is dit bovendien erg relevant.

Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij ook onterecht beslist dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Strafrechtelijke veroordelingen zijn op zich volgens de verzoekende partij geen voldoende voorwaarde. De bestreden beslissing motiveert volgens haar in essentie dat de diverse veroordelingen afdoende zijn om de beslissing van verwijdering te staven. Het is volgens de verzoekende partij inderdaad een element van die beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging om na te gaan hoe zij zich gedraagt in de strafuitvoering en in haar wil om zich (o.m. via werk) te reïntegreren in de samenleving. Ook het door de verzoekende partij in dit kader opgeworpen gegeven dat het laatste straffeit dateert van 9 juni 2015, of ruim zes jaar voor de hier bestreden beslissing werd genomen, en zij sindsdien geen feiten meer gepleegd heeft (hoewel zij een ganse periode na die feiten en tot op heden in vrijheid was) wordt op geen enkele wijze betrokken bij de beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde. De bestreden beslissing faalt volgens de verzoekende partij ook duidelijk in haar motivering waar ten onrechte gesteld wordt: *“Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld.”* Verder faalt de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij in haar motivering door op niet afdoende wijze rekening te houden met de volgende elementen die door haar met betrekking tot haar strafrechtelijk verleden werden ingeroepen: dat het laatste feit dateert van 9 juni 2015, of ruim vier jaar op datum dat de hier bestreden beslissing werd genomen; het feit dat verzoeker sedertdien geen strafbare feiten meer beging en een positief reclasseringstraject heeft gevolgd; het gegeven dat hij effectief zijn spijt heeft betuigd en schuldinzicht heeft gehad; dat dit alles nog wordt aangetoond door het gegeven dat hij al het mogelijke heeft gedaan om door het volgen van diverse gespecialiseerd opleidingen (bekister, heftruckchauffeurreachtruck- stapelaar-elektrotranspallet VDAB) een ernstige kans op de arbeidsmarkt te hebben; dat het niet ging om gewelddelicten.

De bestreden beslissing motiveert als volgt over het gevaar voor de openbare orde dat de verzoekende partij nog zou uitmaken:

“Betrokkene werd op 16.06.2003 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een geldboete van 100/40,3399 EUR te vermeerderen met 1990 decimen, alzo gebracht op 495,79 EUR (vervangende gevangenisstraf: één maand) daar hij zich schuldig gemaakt had aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, namelijk een baseball-knuppel met aan weerszijden een ijzeren dop (feit gepleegd op 04.11.2001).

Op 17.08.2005 werd betrokkene aangehouden en op 18.08.2005 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene werd op 01.12.2005 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor wat de voorhechtenis overtreft daar hij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht ofte koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne; aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis, te weten 188,7 gram hasj; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht ofte koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, te weten minstens 4,8 gram cocaïne (feiten gepleegd tussen 15.05.2005 en 18.08.2005).

Betrokkene werd op 29.02.2008 opnieuw door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan heling als dader of mededader (feit gepleegd tussen 16.05.2007 en 01.07.2007).

Op 16.04.2011 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene werd op 06.07.2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk minstens 1400 gram cocaïne (feit gepleegd tussen 16.06.2010 en 17.04.2011). Op 20.01.2012 werd u vrijgesteld.

Op 08.06.2015 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene werd op 18 mei 2016 door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 24.000 euro, daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19.01.2015 en 09.06.2015, meermaals op niet nader bepaalde data); aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19.01.2015 en 09.06.2015, meermaals op niet nader bepaalde data). Bovendien bevond betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling.

Uit het vonnis dd. 18.05.2016 blijkt het volgende: "Uit de resultaten van het strafonderzoek, en meer in het bijzonder de resultaten van de af luistermaatregelen, de huiszoekingen en de verhoren, tonen aan dat diverse personen in de periode van juni 2014 tot en met de eerste helft van juni 2015 op systematische en georganiseerde wijze met elkaar hebben samengewerkt om vanuit Nederland aanzienlijke hoeveelheden cocaïne in België in te voeren en deze vervolgens door te verkopen aan onderdealers en gebruikers, onder meer in de regio van Mechelen.

Het georganiseerd karakter van dit samenwerkingsverband kan worden afgeleid uit:

- De aard en de grootschaligheid van de gevoerde handel in cocaïne, de onderling overleg en een onderlinge taakverdeling noodzakelijk maken;
- Het bestaan van onderlinge afspraken tussen de leden van de vereniging [...];
- De hoge frequentie van de onderlinge afspraken en de veelvuldige onderlinge telefonische contacten tussen de leden van de vereniging, met gebruik van verschillende gsm-toestellen, oproepnummers en codetaal teneinde het opsporen van de organisatie en de identificatie van de leden ervan door de politie te bemoeilijken."

Betrokkene maakte deel uit van de Belgische tak van de vereniging. Uit het vonnis dd. 18.05.2016 blijkt dat hij van twee personen drugs afnam en deze niet alleen aan gebruikers leverde maar ook aan andere onderdealers. "Vorst vallen tijdens de af luistermaatregel ook de vele contacten met klanten en de intensiteit van de leveringen op, alsook het feit dat eerste begklaagde J. E. m. voor zijn handel een beroep doet op twee medewerkers, die evenwel niet konden worden geïdentificeerd door de politie Naar aanleiding van de huiszoeking trachtte eerste beklaagde J. E. M. zoveel mogelijk geld te doen verdwijnen door dit via het venster naar buiten te gooien. Later werd ook een weggegooid gsm-toestel in de tuin aangetroffen. Buiten deze gelden en dit gsm-toestel werden in de woning van eerste beklaagde J. E. M. nog andere gsmtostellen aangetroffen alsook een simkaart, gewikkeld in aluminiumfolie en verstopt in de batterijhouder van een afstandsbediening.

Tijdens zijn herverhoor gaf eerste begklaagde J. E. M. toe cocaïne te hebben verkocht, maar enkel aan gebruikers. [...] Op grond van de resultaten van het strafonderzoek was de rechtbank van oordeel dat de feiten die betrokkene ten laste werden gelegd geheel (op het leiderschap binnen de vereniging na) werden bewezen. Verder valt te lezen: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagden van een bedenkelijke mentaliteit en van een ernstig gebrek aan normbesef Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dit geldt des te meer voor een harddrug met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van de gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De beklaagden hebben gehandeld vanuit een kortzichtig financieel eigenbelang. Zij hebben de voorkeur gegeven aan snel geldgewin boven de gezondheid en veiligheid van anderen. Rekening houdend met al deze elementen en met het grootschalig karakter van de handel in cocaïne waaraan de beklaagden schuldig bevonden worden, is een strenge bestraffing gerechtvaardigd."

Betrokkene werd dus tussen 2003 en 2016 vijfmaal veroordeeld voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde. Hij werd in totaal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 72 maanden waarbij zijn laatste straf beëindigd werd op 27.09.2019. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde en dit over een ruime periode, dient opgemerkt te worden dat het persoonlijke gedrag van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, hun grootschaligheid en ernst, de herhalingen over verscheidene jaren, en het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België (van het tegendeel ligt in elk geval niets voor), is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is. Er wordt immers opgemerkt dat de

"georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten." "Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer))."

Uit bovenvermelde motieven blijkt dat de verwerende partij concludeert dat *"Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, hun grootschaligheid en ernst, de herhalingen over verscheidene jaren, en het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België (van het tegendeel ligt in elk geval niets voor), is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is."*

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij ernstige feiten heeft gepleegd, waarvoor zij ook veroordeeld is.

Uit de voornoemde motieven blijkt echter dat het laatste 'feit' dat de verwerende partij aanhaalt als motivering voor het actueel karakter van de bedreiging die de verzoekende partij nog voor de openbare orde zou uitmaken de veroordeling is van 18 mei 2016. Deze veroordeling dateert dus van maar liefst zes jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien dateren de laatste feiten waarvoor de verzoekende partij op dat moment werd veroordeeld van 2015, en dus maar liefst ongeveer zeven jaar van voor de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de straf van de verzoekende partij afgelopen is sinds 2019 en dus drie jaar voor de bestreden beslissing, maar ook dat de detenties beperkt waren in tijd, dat een deel onder elektronisch toezicht werd uitgevoerd en dit al sinds 2017 (en de verzoekende partij dus in zijn gezin was). Op het ogenblik van de hier bestreden beslissing was de verzoekende partij al vijf jaar terug bij zijn gezin, en dit ononderbroken. De verwerende partij verwijst dus voornamelijk naar het *"voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, hun grootschaligheid en de ernst, de herhalingen over verscheidene jaren"*. Uit bovenvermelde bespreking is al gebleken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de bewijzen die de verzoekende partij bijbracht en die betrekking hebben op de positieve evolutie die zij zou hebben doorgemaakt, niet in overweging heeft genomen. Bovendien duidt het feit dat de laatste feiten dateren van 2015 erop dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze verwijst naar het *"voortdurend karakter van betrokkenes gedrag"*. De Raad kan de verzoekende partij dan ook volgen waar zij stelt dat zij sindsdien geen feiten meer gepleegd heeft (hoewel zij een ganse periode na die feiten en tot op heden in vrijheid was), maar dit in de bestreden beslissing op geen enkele wijze betrokken wordt bij de beoordeling van het actueel karakter, dat het laatste feit dateert van 9 juni 2015, en dat zij een positief reclasseringstraject heeft gevolgd evenmin op niet kennelijk onredelijke wijze in overweging werd genomen. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

De verzoekende partij maakt ook een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede en derde middel zijn in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU